Fundația Sfânta Virginia – Cetatea Sfântă Noul Ierusalim

www.noulierusalim.ro

www.noul-ierusalim.ro

mai - iulie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu

Nu i-a mai rămas neamului omenesc decât să încerce fericirea cu Mine, după ce totul a încercat între pământ şi cer vreme de şapte mii de ani, că a încercat minciuna în toate felurile ei bietul de om şi s-a minţit om pe om şapte mii de ani. O, ajunge, omule! Ajunge, omule, ajunge! Încearcă şi cu Dumnezeu, dar după voia Lui, nu după voia ta, că după voia ta ţi-ai făcut mereu voia înaintea Mea căutându-Mă ca să-ţi fac voia, dar voia Mea este scrisă pe piatră cu foc, cu degetul lui Dumnezeu, şi nu seamănă voia Mea cu voia ta. Voia Mea este sfinţenia ta. *pagina 3*

În acest număr:

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Înălţării Domnului

Învăţătură de credinţă aşez în cartea Mea cea de azi, ca să se găsească în ea învăţătura Mea. Eu sunt Cel ce sunt, Domnul Iisus Hristos, şi sunt Cuvântul Tatălui Meu, căci Tatăl este întru Mine când grăiesc. Pe cei ce cred în Mine şi în venirea Mea acum cuvânt pe pământ, nu-i învăţ altfel decât i-am învăţat pe ucenicii Mei acum două mii de ani, cărora le-am spus că Tatăl este întru Mine, iar Eu întru Tatăl sunt, iar dacă cineva Mă iubeşte Mă va iubi păzind cuvântul Meu, şi îl va iubi pe el Tatăl Meu şi vom veni la el, Eu şi Tatăl, şi Ne vom face la el locuinţă, iar cel ce nu Mă iubeşte este cel ce nu păzeşte cuvintele Mele.

I-am învăţat pe ucenici acum două mii de ani, dar ei erau nedumeriţi cu privire la Tatăl, Care sălăşluia întru Mine făcând lucrările Lui înaintea lor şi înaintea oamenilor, căci le spuneam: *«Eu Mă duc la Tatăl, şi orice veţi cere în numele Meu Eu voi face, iar dacă veţi crede în Mine, veţi face şi voi lucrurile pe care le fac Eu şi veţi face mai mari lucruri, pentru că Eu Mă duc la Tatăl, şi dacă Mă duc, Îl voi ruga pentru voi şi vă va trimite alt Mângâietor, Care să fie*

pururea cu voi: Duhul Adevărului, pe Care lumea dacă nu-L vede şi nu-L ştie nu poate să-L primească, dar voi Îl cunoaşteţi, căci rămâne în voi şi va fi întru voi, căci va sosi la voi, şi voi Mă veţi vedea, pentru că Eu sunt viu, şi veţi fi vii şi voi şi veţi cunoaşte că Eu sunt întru Tatăl, şi voi întru Mine, şi Eu întru voi, căci cine Mă iubeşte pe Mine va fi iubit de către Tatăl Meu, şi-l voi iubi şi Eu şi Mă voi arăta lui».

Învăţătură de credinţă aşez în carte în zi de praznic de înălţare a Mea la Tatăl acum două mii de ani, de-a dreapta Tatălui aşezându-Mă Eu atunci. Mi-am tras ucenicii spre Betania, la muntele Eleonului, după ce în răstimp de patruzeci de zile M-am arătat adesea lor, grăindu-le lor tainele împărăţiei lui Dumnezeu şi poruncindu-le să stea aproape de Ierusalim şi să aştepte făgăduinţa Tatălui, căci le-am spus: *«Va veni Duhul Sfânt asupra voastră şi veţi lua putere să-Mi fiţi martori în Ierusalim şi până la marginile pământului apoi»*, şi grăindu-le lor, un nor M-a luat din ochii lor şi M-a înălţat spre Tatăl, cu ei de faţă, rămânând din această privelişte cerească doi bărbaţi, în haine albe, care le-au spus: *«Iisus S-a înălţat acum de la voi la cer, şi astfel va şi veni, precum L-aţi văzut suindu-Se»*.

Norul slavei Domnului, norul care a venit şi M-a acoperit când M-am dus pe munte cu ucenicii pentru rugăciune şi am strălucit înaintea lor cu slavă mare, şi doi bărbaţi erau de o parte şi de alta a Mea, şi s-a tras apoi norul slavei Domnului şi am rămas Eu aşa cum ştiau ucenicii că sunt, după ce Tatăl M-a mărturisit cu glas din nor că Eu sunt Fiul Lui, ca să ştie ucenicii cine sunt Eu, Cel ce umblam cu ei din loc în loc aşezând semne dumnezeieşti peste oameni şi puteri cereşti, cu care lucram minuni. O, acest nor al slavei a fost şi în ziua când M-am înălţat la Tatăl înaintea ochilor ucenicilor Mei.

O, tot aşa vin şi azi. Vin cu norul slavei Mele, care Mă poartă acoperindu-Mă şi descoperindu-Mă în cuvânt, aşa cum Tatăl Meu a grăit din nor şi M-a mărturisit că Eu sunt Fiul Său. Vin cu norul slavei Domnului şi sunt mărturisit ca şi atunci, când cei doi bărbaţi au grăit cu Mine în ziua când am strălucit pe munte înaintea ucenicilor Mei, şi când, iarăşi, doi bărbaţi au grăit despre Mine celor ce erau cu Mine în ziua când norul M-a luat de lângă ei şi M-a aşezat de-a dreapta Tatălui în ceruri, ca să fiu Eu cu mângâierea Tatălui lângă ai Mei apoi până la sfârşitul timpului.

O, nu e greu să fie crezute tainele Mele, cuvintele Mele, după care Eu Mă tăinuiesc cu slava Mea, după ce atât de mult şi de minunat M-am dovedit pe pământ între oameni Fiu al Tatălui, mărturisit fiind de cei din cer, de-a dreapta şi de-a stânga slavei Mele văzute arătându-se ei. Omului i-a mai rămas doar să creadă sau să nu creadă ceea ce au mărturisit cei din cer şi cei de pe pământ ucenici ai Mei, care au văzut minunea norului slavei Domnului, mergând ei prin trimiterea Mea apoi până la toate marginile cu vestea cea despre Mine. Arătarea slavei Mele s-a petrecut pe munte înalt, ca să fie cât mai curat locul coborârii slavei care Mă mărturisea de la Tatăl şi prin Tatăl, căci în slava cu care Tatăl cobora, în slava aceea eram şi Eu cuprins, Eu în Tatăl, şi Tatăl în Mine, nor de slavă şi de taină a Domnului, taina care acoperă pe deasupra pe Domnul, slava pe care o am Eu de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, precum este scris.

O, iată de ce trebuie să fie loc curat locul în care Eu, Domnul, Îmi lucrez slava cuvântului Meu ca pe munte înalt, aşa cum şi lui Moise M-am împărţit când am grăit cu el pe munte şi am scris pe piatră cuvântul cel pentru porunci spre Israel, ca să fie viu prin ele Israel.

O, cum să-l iau pe om la şcoala învăţăturii de credinţă, cum să fac să-l iau? E mult şi e frumos de învăţat. N-are omul timp pentru adevărul lucrurilor, pentru Duhul Sfânt Mângâietorul, despre Care am promis acum două mii de ani că va veni pe pământ şi va desluşi El toate la toţi cei care Mă vor iubi păzind poruncile Mele şi crezând ei prin împlinirea lor peste ei, ca să pot Eu să vin cu Tatăl la ei şi să-Mi fac locuinţă cu ei.

O, neam român, mai este alt neam şi alt tărâm pe pământ unde vin Eu cuvânt şi Duh mângâietor aşa cum vin acum pe vatra ta cu slava Mea cea de la Tatăl? O, Eu sunt Cel ce sunt. Ţie îţi spun, neam român, Eu sunt Cel ce

sunt! Sunt Cel ce am strălucit pe munte înaintea ucenicilor mărturisitori, şi sunt Cel ce de pe munte M-am înălţat pe norul slavei Domnului, după ce Mi-am povăţuit ucenicii trimiţându-i peste pământ cu vestea lucrului Meu cu ei timp de trei ani şi jumătate, până ce M-am suit la Tatăl în ziua înălţării Mele la ceruri. O, cum să fac să te trezesc? Am în mijlocul tău un popor mărturisitor slavei cuvântului Meu coborât pe vatra ta acum, la sfârşit de timp. Îl trimit cu trimiterea Mea ca pe un martor al zilelor de acum ca să-Mi vestească de la margini la margini cuvântul. Nu i-a mai rămas neamului omenesc decât să încerce fericirea cu Mine, după ce totul a încercat între pământ şi cer vreme de şapte mii de ani, că a încercat minciuna în toate felurile ei bietul de om şi s-a minţit om pe om şapte mii de ani. O, ajunge, omule! Ajunge, omule, ajunge! Încearcă şi cu Dumnezeu, dar după voia Lui, nu după voia ta, că după voia ta ţi-ai făcut mereu voia înaintea Mea căutându-Mă ca să-ţi fac voia, dar voia Mea este scrisă pe piatră cu foc, cu degetul lui Dumnezeu, şi nu seamănă voia Mea cu voia ta. Voia Mea este sfinţenia ta. Eu cu ea am biruit lumea şi pe stăpânitorul ei, şi nici tu nu vei putea birui altfel, o, omule ostenit. Acum două mii de ani am spus: *«Acum stăpânitorul acestei lumi a fost judecat»*, şi M-am lăsat apoi spre moarte pe cruce, dat la moarte de stăpânitorul acestei lumi, de poporul în mijlocul căruia M-am arătat Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, numai că el n-a voit să fie alt stăpân peste lume în afară de el, de cel împuternicit de Mine să-Mi fie Mie popor între toate neamurile de pe pământ. Dar dacă el n-a voit să facă voia Mea, a fost judecat acest popor când Eu am biruit asupra lui prin moartea şi prin

învierea Mea, şi apoi prin ridicarea Mea pe tron lângă Tatăl, de-a dreapta Tatălui, după ce am biruit cel din urmă vrăjmaş: moartea.

O, neam român, Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine şi una suntem când auzi tu cuvântul lui Dumnezeu. O, de ce, tată, de ce, neam român, stai deoparte de slava lui Dumnezeu de pe vatra ta? Ia aminte că Domnul îţi grăieşte ţie. Nu mai sta în întunericul cel mai din afară, neam român, că nor negru este necredinţa şi nepăsarea ta pentru ea. Lacrima Mea după tine s-a făcut apă mare şi multă, şi iată câtă suferinţă pe tine acum, pe vatra ta şi peste fiii şi fiicele tale, care stau atât, atât de departe de cuvântul care te strigă plângând şi strigând, neam român! O, cum să fac să te scot din nepăsare şi de sub asupritorii tăi, din pricina cărora vine nenorocirea peste tine, şi care te asupresc să nu te lase să înveţi şi să crezi apoi slava Mea de pe vatra ta? Tron de cuvânt Mi-am zidit în mijlocul tău, şi din el curge peste pământ ca o apă curăţitoare acest izvor al gurii Mele, izvorul iubirii, o, ţara Mea de azi. O, nu te doare trupul şi sufletul şi duhul de atâta bătaie câtă ţi-ai atras şi

îţi atragi? Acum vreo douăzeci de ani am scos de peste tine pe cei ce te stăpâneau fără de Mine, şi sub care tu plângeai şi aşteptai o izbăvire. O, dar ce faci acum? Iată, faci păcate mari şi te laşi robită de minciună şi de cei ce o făuresc pe ea pe ascuns ca să le dai tu lor slavă şi să-ţi faci din ei dumnezei. Dar ce vei face, o, ţara Mea de azi, ce vei face tu când îi vei vedea căzând de pe scaunele lor, de pe care se laudă că tu i-ai aşezat? O, privesc din cer de lângă Tatăl şi plâng de mila ta. Ţi-aş da trezire mare şi tot mai mare, dar aş vrea să lucrezi şi tu cu Mine şi să înveţi învăţătură de credinţă dacă gura Mea grăieşte în mijlocul tău cuvântul Meu. Am aşezat în ziua aceasta de praznic de înălţare, am aşezat învăţătură de credinţă în cartea Mea cea de azi, pe care o scriu pe vatra ta, aşa cum am scris pe munte prin îngeri poruncile vieţii, ca să trăiască prin ele oamenii, dar omul trăieşte numai pentru păcat. Mănâncă omul carne multă, mănâncă şi cu trupul, şi cu sufletul, şi cu duhul, mănâncă omul animale şi păsări şi oameni, în loc să mănânce fără de păcat, fără de carne, fără de ucidere, aşa cum l-am povăţuit Eu, Domnul, la începutul lui pe om. Omul însă dă hrana dată lui de Dumnezeu spre hrană, o ia şi o dă la animal şi la pasăre, de parcă acestea sunt de la care trebuie să mănânce omul, că le taie şi le mănâncă după ce le trece prin ele hrana pe care el ar fi s-o mănânce, precum şi lor le-am dat ce să mănânce, căci le-am dat şi animalelor, şi păsărilor, şi i-am dat şi omului ce să mănânce. El însă a schimbat şi a mâncat altfel, dar Eu îl voi aduce la voia Mea aşa cum el nu pricepe mai dinainte, că-i voi lua omului carnea de pe masă, şi-i voi lua şi verdeaţa pe care trebuia s-o mănânce după cum Eu i-am împărţit hrana, căci este neascultător de Dumnezeu omul.

Iar celor ce Mă iubesc ascultându-Mă, le voi da lor din cer prin îngeri, şi-Mi voi face curat pe pământ prin lucrarea curăţirii de neascultare, mai întâi în tine, ţara Mea cea de azi, ţară a alegerii Mele la sfârşit de timp, că voi trece totul prin sită deasă în tine, ca să rămân cu bobul cel curat, şi voi aşeza pe vatra ta legea sfinţeniei, calea care duce la viaţă şi la o fericire mare, pe care omul n-a bănuit-o până în zilele acestea, căci nu s-a suit la mintea omului cele pe care Eu, Domnul, le-am pregătit pentru cei ce Mă iubesc sfinţindu-se pentru Mine şi pentru slava Mea.

Mă voi înălţa cu tine deasupra tuturor înălţimilor omeneşti şi Mă voi slăvi din tine peste neamuri pe pământ, o, ţara Mea cea de azi, ţara venirii Mele a doua oară pe pământ, iar tu, neam român, va fi să crezi atunci că numai sfinţenia avea omul s-o lucreze, şi nu carnea, căci omul mănâncă numai carne, mănâncă şi când posteşte de mâncare de carne, mănâncă şi atunci carne, căci mănâncă cu pofta trupului, mănâncă poftă trupească din carnea sa şi din carnea altui om, şi mănâncă omul şi cu trupul, şi cu duhul şi cu sufletul, mănâncă numai carne şi numai duh de carne, şi nu are cine să-l oprească de la această neascultare, dar Eu vin şi îl învăţ pe om, că n-are cine să mai vină după Mine ca să-l înveţe pe om, căci stăpânitorul acestei lumi stă peste toate neamurile de pe pământ, stă împotriva Mea şi stăpâneşte peste om şi îl supune, dar Eu, Domnul, îi voi arăta curând, curând ia-răşi judecata lui, când va vedea cu ochii mari şi cu spaimă multă lucrarea pe care în ascuns a lucrat-o prin toţi supuşii ca să-l despartă pe om de Dumnezeu, după ce L-a răstignit pe Dumnezeu pentru ca să-şi aibă el scaun pe pământ peste om, el şi numai el, iar omul să nu mai ştie că Dumnezeul Cel adevărat este Domnul.

Mă voi înălţa cu slavă mare prin lucrarea cuvântului Meu din mijlocul neamului român şi voi rosti de pe acest munte de cuvânt şi voi spune stăpânitorului acestei lumi: Sfârşitu-s-au toate, toate ale tale, ca să fiu apoi numai Eu, Domnul, Eu şi cei asemenea Mie. Amin.

Iar celor credincioşi cuvântului venirii Mele pe pământ acum, le voi scrie pe frunte nume nou, de Mă vor asculta aşa cum a ascultat de proorocul Ieremia ucenicul său, de care a fost ascunsă căderea împăraţilor lumii, şi vor sta cei credincioşi şi ascultători înaintea Mea, înaintea Împăratului slavei pe munte înalt, spre care vor privi toate neamurile pământului şi vor căuta spre slava Mea şi spre învăţătura Mea, învăţătura sfinţeniei, după care omul va căuta când nu va mai putea nici o altă putere între pământ şi cer. Amin.

În zi de praznic de înălţare a Mea la Tatăl am aşezat în cartea Mea cea de azi învăţătură de credinţă pentru venirea Duhului Sfânt Mângâietorul peste cei credincioşi şi ascultători, şi am de o parte şi de alta a Mea pe cei ce Mă mărturisesc Cuvântul lui Dumnezeu peste pământ, de pe munte înalt cuvântând, de pe tron de cuvânt Eu Însumi mărturisindu-Mă că Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

31 mai/13 iunie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a şaptea după Sfintele Paşti, a sfinţilor părinţi de la Sinodul I Ecumenic

Duhul Adevărului, lucrarea Lui voiesc Eu, Domnul, s-o desluşesc în ziua aceasta de pomenire a sfinţilor părinţi, a celor ce Mi-au întărit biserica întru Duhul Adevărului, Care Se desăvârşeşte în cei blânzi şi smeriţi cu inima, în cei cu mare lepădare de sine, care ştiu să Mă urmeze după adevăr.

Găsesc veghe în porţi, şi Mi se deschide când bat, când vin şi bat. Eu bat când vin, căci pe dinăuntru se deschide uşa ca să intru, şi tot aşa şi Eu deschid când bate omul, când bate cel ce ştie să bată, iar cel ce nu ştie cum să bată după rânduială, aceluia nu i se deschide, că e veghe mare în cer pentru aceasta.

Mulţi bat la multe uşi între cele văzute şi cele nevăzute. Când văd că omul umblă pe multe cărări, şi vine şi mai bate şi la uşa Mea, nu-i deschid celui viclean. Eu deschid celui ce după adevăr Mă urmează, prin lepădare de sine şi prin purtarea crucii, nu prin cerere la Domnul şi atât. O, nu se poate la Mine aşa cum vrea cel ce bate, ci se poate după legea fiecărei uşi, iar uşa pentru cele din cer Eu sunt, şi Mi-i cunosc pe-ai Mei, pe cei ce Eu îi păstoresc, şi-I cer Tatălui pentru cei păstoriţi de Mine, aşa cum am cerut acum două mii de ani pentru cei ce Tatăl Mi i-a dat din lume ca să-i păstoresc.

Pun în ziua aceasta învăţătură sfântă în cartea Mea, care se împarte ca să fie cunoscută învăţătura Mea. Sunt înconjurat la masa de cuvânt de sfinţii părinţi, care Mi-au întărit biserica împotriva duhului viclean, a celor îngâmfaţi în duhul lor cu privire la dumnezeirea Mea şi la toate rânduielile sfinte ale bisericii Mele jertfitoare prin iubire. Grăiesc cu grai frumos ca Dumnezeu. Graiul Meu seamănă cu Mine, şi grăiesc frumos. Am grăit mereu frumos. N-am grăit urât nici cu Pilat, nici cu Iuda, nici cu Caiafa, nici cu cei vicleni, care slujeau în vremea aceea, ci am grăit adevărul, iar adevărul este frumos, este cel frumos.

Duhul Adevărului este grăirea Mea, şi am spus prin cuvânt că voi grăi pentru cei ce zidesc şi tot zidesc zidiri de închinare pentru cei ce se închină lui Dumnezeu. O, în zadar zidesc, căci aceste zidiri nu înseamnă Dumnezeu dacă în ele nu învaţă omul ce înseamnă Dumnezeu, ca să ştie omul apoi să se închine în duh şi în adevăr, în Dumnezeu, căci Duh este Dumnezeu, nu zidiri de piatră este El. O, măcar de-ar fi păstrate sfinţite şi sfinte apoi aceste zidiri, dar în ele intră omul care nu iubeşte pe Domnul, omul cu viaţă păgână intră în ele, pentru că sunt ale oamenilor, nu ale Domnului aceste zidiri, căci adevăraţii închinători sunt cei ce-şi închină Domnului viaţa şi rugăciunea, nu sunt cei ce merg la locuri de închinare unde toată lumea merge, căci pentru lume, nu pentru închinători sunt zidite aceste zidiri. Când cezarii îşi iau dreptul peste cele dăruite Domnului pe pământ între oameni, o, nu mai sunt ale Domnului aceste zidiri, ci sunt sub puterea omului, iar Duhul Adevărului Se depărtează, şi merge cu cei ce se închină cu viaţa lor lui Dumnezeu, căci rar să mai poţi găsi prin vreme împărat peste oameni care să-I dea toată cinstea lui Dumnezeu, şi drept pentru cele închinate Lui între oameni, căci duhul viclean stă în toate inimile, iar cei vicleni sunt cei ce se tem de adevăr şi sunt cei ce mint din pricina temerii de adevăr.

O, nimeni nu-i poate da omului libertatea de sub vina lui, nimeni, decât adevărul cel despre el, dacă omul se alege apoi de partea umilinţei de duh. N-are omul umilinţă. Zadarnic are

credinţă, zadarnică îi este chiar şi iubirea lui de Dumnezeu, zadarnice toate, dacă n-are umilinţă omul, căci unde nu este umilinţă pătrunde pe neaşteptate satana peste toate cele bune din om, şi îl scoate vinovat de viclenie pe om. De aceea Eu l-am povăţuit pe creştin şi i-am spus să nu măsoare el, nici pentru el, nici pentru fratele său, şi stau acum şi privesc cum ascultă el ceea ce Eu l-am învăţat, şi îl văd cum uită şi îl văd cum îi cere socoteală celui de lângă el, aşa cum Marta Mi-a cerut socoteală pentru Maria, şi a primit învăţătură pentru această măsurare a ei.

O, e greu să iasă duhul viclean din om. Îi stă la îndemână omului acest duh, şi s-a învăţat cu el omul, dar Eu le spun celor ce se pretind că sunt creştini, şi le spun aşa: Nimeni să nu vicleneasc cu limba lui, nimeni să nu spună că iubeşte, că cinsteşte pe Domnul dacă celor din jurul lui nu le face asemenea. Şi nimeni să nu spună că iubeşte pe Domnul şi că ceilalţi nu-L iubesc, ca să-şi ia dreptul să le ceară acelora socoteală. O, nu aşa se câştigă suflete de partea Domnului, ci cu înţelepciunea iubirii şi a răbdării care se naşte din iubirea dintre fraţi, o, şi cât aş vrea şi câte aş avea de desluşit celor ce au venit şi s-au dat sau se dau lui Dumnezeu alături cu fiii cuvântului Meu pe cale! Eu nu pot fi părtinitor, căci Duhul Adevărului este însoţitorul Meu, şi este Acesta plin de iubire şi de iertare pentru cei ce iartă, pentru cei ce iubesc. Şi iată, părinţii sfinţi dau în ziua aceasta povaţă cerească creştinilor care iau calea Domnului, calea împărăţiei cerurilor pe pământ. Îi am de-a dreapta Mea pe sfinţii cei sărbătoriţi, şi le dau bucuria de a povăţui biserica Mea, căci au iubire pentru Mine şi pentru ea ca părinţii adevăraţi, care au suferit pentru adevăr, pentru Duhul Adevărului Cel despre dumnezeirea Mea, care a fost pusă la îndoială de cei vicleni în vremea acestor sfinţi, căci a sunat trâmbiţa împărătească şi i-a adunat laolaltă în sobor pentru desluşirea adevărului dumnezeirii Mele, şi au biruit sfinţii Mei, au biruit pentru Mine, căci au fost ei cei adevăraţi. Amin.

— *O, adevărate sunt lucrările Tale prin sfinţii Tăi, Doamne al sfinţilor! O, mare şi înalt este locul locuinţei Tale din vremea aceasta pe vatra neamului român, unde se împlineşte cuvântul Tău cel despre adevăraţii închinători, care nu umblă pe drumuri şi pe la case de închinare, şi nici în Ierusalim, de unde Tu ai fost alungat şi stârpit de poporul iudeu, de stăpânitorul acestei lumi, ci numai în duh şi adevăr ridici Tu Ţie închinători.*

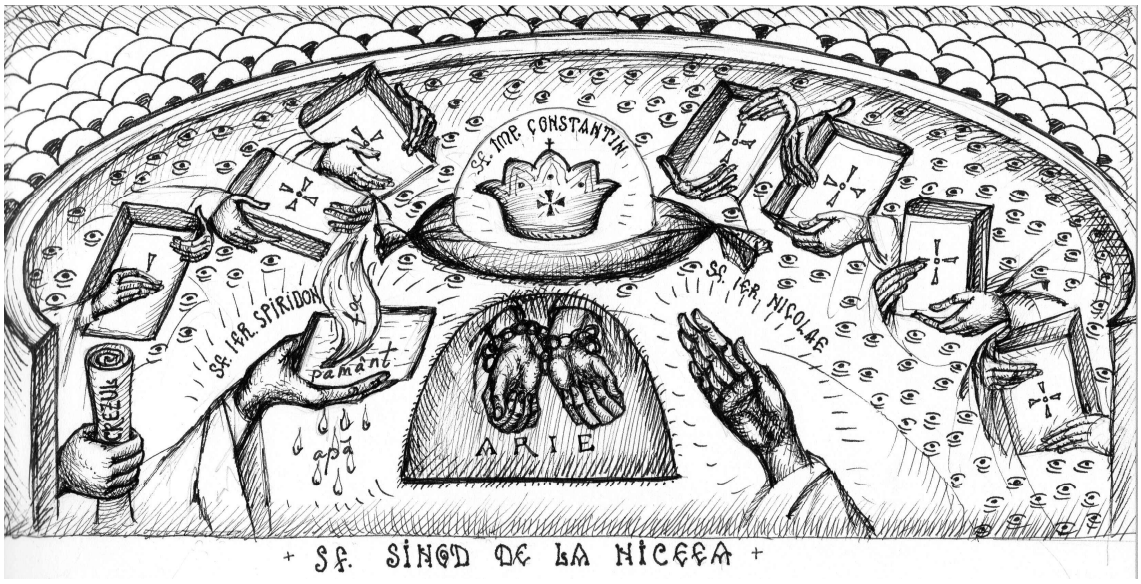
O, nu mai sunt azi locaşuri ţinute în sfinţenie, Doamne. Nu mai este dreptul Tău în locaşurile de biserici. Noi ne-am tras în Tine, Doamne, ne-am dus în locuri pustii de oameni, ca să fim numai ai Tăi, sau am stat între oameni ca în pustie, şi am stat întru Tine, Doamne, nu în lumea aceasta am stat. Le spunem celor ce se apropie să îmbrăţişeze sfinţenia şi Duhul Adevărului, şi îi învăţăm pe ei din cer duhul umilinţei, că iată, n-are omul umilinţă, se ruşinează să stea umilit înaintea Ta şi înaintea oamenilor.

O, să nu iasă de sub vină creştinii! Să nu-şi piardă umilinţa pentru care vin spre Tine ei, ci să şi-o crească clipă de clipă, că fără umilinţă este viclean creştinul. Rugăciune şi nădejde, credinţă şi iubire, răbdare şi iertare, toate prin multă umilinţă lucrate, aceasta are de lucrat în toată clipa cel ce se aduce Ţie ca să fie creştin după adevărul a toate. Creştinul să nu se aplece spre duhul vicleniei ca să-şi piardă pocăinţa. Nu-i trebuie notă bună creştinului şi bucurie de la notă bună sau linişte şi mulţumire pentru acestea, o, nu-i trebuie notă de la cei din jur, ci îi trebuie notă bună la pocăinţă, Doamne, căci pocăinţa îşi strânge bunătate de la cei din jur. Nu este creştin mai frumos, mai uşor de purtat de sufletele din jur, ca şi cel ce-şi păstrează prin toată purtarea lui cea dinăuntrul lui şi cea din afara lui pocăinţa şi duhul ei cel lucrător la vedere. Nu trebuie rostite cuvinte de pocăinţă, ci lucrarea pocăinţei trebuie, nu măsura ei cea prin cuvinte. Nimeni să nu-şi pună notă singur, şi nimeni să nu-şi smulgă notă mare pentru el. Învăţătura cea pentru creştini se naşte din faptele lor, din prisosul sau din lipsa duhului frăţiei sau al jertfei frăţeşti, iar această învăţătură vine din cer, după ce priveşte cerul peste cei ce sunt bi-

serică a lui Hristos pe pământ, iar Duhul Adevărului este Cel ce lucrează rugăciune şi nădejde, credinţă şi iubire, răbdare şi iertare, toate cu multă umilinţă păstrate şi lucrate de cei ce iubesc pe Dumnezeu.

Trebuie duh de umilinţă mare la creştini, o, Doamne. Îi povăţuim pe cei greoi spre Tine, şi care nu-şi înţeleg neputinţa cu care vin şi în care sunt, şi îi povăţuim spre o umilinţă frumoasă, căci din pricina lipsei duhului umilinţei faţă de semeni, faţă de toţi cei de pe pământ, faţă de cele din cer şi de cele de pe pământ, faţă de toţi cei drepţi şi de toţi cei păcătoşi, o, din

O, să ia aminte fiii Ierusalimului nou, să ia aminte la rugăciunea Ta pentru cei daţi Ţie de Tatăl din lume, şi care au rămas în lume după ce Tu ai plecat la Tatăl. Să înveţe să se roage şi ei, să înveţe din rugăciunea Ta şi ei unii pentru alţii, dându-se unii pe alţii Ţie prin rugăciunea unii pentru alţii, Doamne. Ce am putea noi să-i învăţăm mai frumos pe ei în ziua noastră de serbare? Dar Tu ai multe să le spui, şi fă-Ţi loc în ei şi între ei, Doamne, şi dă-le lor putere să-Ţi deschidă când baţi, că au mereu, mereu nevoie de facere, mereu, Doamne, mereu, căci omului îi este lesne să greşească, dar

+ Sf. Sinod de la Niceea +

această lipsă de umilinţă, de aceea nu scapă omul de carne şi de păcatul cu carnea în însăşi carnea lui. Să-i povăţuiască fiii poporului Tău pe toţi cei care vin spre înviere, Doamne, şi să le spună lor de purtarea crucii şi de lepădarea de sine, care ajută omul să învieze din păcat.

O, ce frumos, ce dulce Te-ai rugat Tatălui pentru cei pe care El Ţi i-a dat din lume ca să-i creşti, pentru ca să fie ei ai Tatălui pe vecii! Trebuia să Te întorci de-a dreapta Tatălui după ce ai înviat, după ce ai plătit prin moarte şi prin înviere răscumpărarea omului căzut din rai, şi i-ai încredinţat prin rugăciune Tatălui, Doamne, ca să-i păzească El pe ei în lume de duhul cel viclean.

tot aşa de lesne să-i fie să primească şi povaţă.

O, fii binecuvântaţi acum, la sfârşit, să fiţi Domnului zidire vie, vă învăţăm pe voi priveliştea cea frumoasă înaintea cerului, şi pentru care Domnul a strecurat mereu peste voi povaţă prin cei ce poartă spre voi pe cele ce Domnul le dă să vi le aducă spre împlinire. Ei nu grăiesc de la ei înşişi când grăiesc vouă, ci sunt trimişi spre voi. Deschideţi-le lor, aşa cum ei deschid Domnului când El bate ca să intre şi să vi Se aducă vouă hrană! Noi, sfinţii Domnului, am avut purtare sfântă înaintea Lui, în mişcări, în priviri, în grăiri, în simţiri, în duhul frăţiei, în rugăciune şi în nădejde, în credinţă şi în iubire, în răbdare şi în iertare, toate cu

frumosul umilinţei lucrate înaintea Domnului. Fiţi şi voi asemenea nouă, căci părintele nostru, Pavel apostolul, a spus celor ce veneau spre Domnul: «Fiţi următori mie precum şi eu sunt lui Hristos!». *În Duhul Adevărului strângeţi-vă, şi învăţaţi învăţătură cu învăţător, şi numai apoi veţi putea frumos împlini acest duh şi toată lucrarea lui, de la care duhul cel viclean piere şi nu mai este.*

Acum fiţi binecuvântaţi de Cel ce binecuvintează pe cei ce-L binecuvintează pe El după adevăr. Amin.

Acum, sfinţi iubiţi, să ridicăm cu toţii mâinile părinteşti şi frăţeşti şi să lăsăm puteri şi binecuvântări peste cei ce în Duhul Adevărului învaţă de la Domnul şi de la sfinţi, şi se arată apoi peste ei rodul învăţăturii. Amin.

Rostesc măreaţă binecuvântare, Eu, Domnul, pentru săptămâna de lucru a pregătirii întâlnirii Mele cu oaspeţi din patru zări sub cortul alb în Grădina Întâlnirii, la praznic de Rusalii cu cei care învaţă venind şi dorind după plaiurile Mele de azi, unde Eu Mă port cu sfinţii Mei, care M-au iubit în duh şi în adevăr, nu în biserici de piatră, în care se strânge lume de tot felul ca să se laude cu nume de lume creştină, lume care nu are cine s-o înveţe calea, căci cei ce se numesc pe ei înşişi părinţi ai bisericii creştine nu stau în mijlocul turmei ca s-o ducă spre păşune aşa cum am lucrat Eu şi sfinţii Mei peste turmă, ci stau aceştia pe scaune şi sunt slujiţi, şi nu sunt slujitori nici ai Mei, nici ai celor ce umblă fără de păstorire pentru viaţa lor, şi Mă doare această durere a Mea, Mă doare de două mii de ani, de când sfinţii bisericii Mele tot sunt daţi în lături de păstori vicleni, care nu-Mi pasc turma, dar Eu vin din cer cu sfinţii Mei, şi se împarte hrană din cer pentru cei credincioşi ai Mei. Amin.

Binecuvintez cu vreme dulce pregătirea sărbătorii de Rusalii şi praznicul zilei apoi.

Binecuvintez cu milă şi cu ajutorare sfântă pe cei ce-Mi gătesc acest popas, cei din cer cu cei de pe pământ în sărbătoare sfântă, sărbătoarea Duhului Sfânt Mângâietorul, cu Care Eu voi coborî şi Îl voi împărţi pe El deopotrivă, şi vor lua din El cei ce sunt pe potriva Lui, adevăraţii Mei închinători vor lua din El. Amin, amin, amin.

3/16 iunie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica Cincizecimii, a Pogorârii Duhului Sfânt

Eu sunt Cel ce sunt. Glasul Duhului Sfânt este grăirea Mea cea de azi. Pe norul slavei Domnului, pe şoapta vântului Mă port şi vin. Vin, că este scris să vin. Dacă oamenii de pe pământ nu Mă aşteaptă să vin, după cum este scris să vin, nu-i pot face să Mă aştepte, dar pot să le dau lor cuvântul venirii Mele, al gurii Mele, şi să le spun că vin cuvântând şi împărţind pe Duhul Sfânt Mângâietorul prin însăşi gura Mea, care grăieşte.

Sunt Cel înviat dintre cei morţi acum două mii de ani, şi sunt Cel viu în vecii vecilor. Am de la Tatăl dată atunci toată puterea în cer şi pe pământ, şi cu această putere Mi-am trimis atunci ucenicii în toată lumea ca să vestească venirea Mea şi împărăţia Mea cu ei şi să boteze ei în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh pe toţi cei care vor crede prin vestirea lor în Fiul lui Dumnezeu, Care a venit şi S-a arătat.

Cobor cu şoapta Duhului Sfânt în graiul Meu. Am vestit zi de praznic şi v-am adunat aici, sub cortul alb, în zi de Rusalii. Pace vouă! Aţi venit sub slava cuvântului Meu, aici, la izvorul Meu de cuvânt adunaţi. Porţile s-au deschis ca să veniţi şi aţi venit, la glasul trâmbiţării Mele aţi venit. O, pace vouă! Vă bucur acum, căci şi voi aţi umplut cerul de bucurie venind la întâlnire cu Mine pe pământ aici. Aici vin şi cuvintez, aici Îmi las cuvântul, aici iubesc să vin. Aici Mi-a ales Tatăl să vin acum, la sfârşit de timp. O, ce să vă dau dacă aţi venit la întâlnire? Vă dau venirea Mea, că pentru ea aţi venit. Vă dau şi hrană pentru trup, aşa cum împărţeam acum două mii de ani celor ce umblau după Mine şi

după slava Mea. Vă dau şi bucurii de suflet, bucurii cereşti, aşa cum Duhul Sfânt pregăteşte pentru voi aici, la întâlnirile Mele cu cei ce vin la izvor. Grăirea Mea este blândă şi este plină de duh mântuitor ca şi acum două mii de ani, numai să iubiţi voi pe veci de veci iubirea Mea cu care vin pe pământ ca s-o împart. Sunt Blândul Păstor, Blândul Învăţător. Duhul Sfânt Mângâietorul Îmi dă ca să vă dau, iar Eu sunt glasul Lui, sunt cântecul Lui, sunt şoapta Lui de iubire pentru voi, cei ce credeţi. Mântuirea voiesc să vă învăţ să v-o lucraţi, dacă iubiţi să vă învăţ.

Învăţătura Mea se prinde, căci sunt Păstor adevărat, şi am duhul ascultării de Tatăl în lucrarea Mea. Vă spun vouă aceasta, căci văd cum pe pământ mulţimi de învăţaţi în şcoli mari şi vestite mari, şi mulţime de ascultători apoi, mulţimi peste mulţimi, atât de mulţi grăiesc peste pământ cuvântul cel despre mântuirea oamenilor, dar puţini, o, prea puţini din aceştia îşi şi lucrează loruşi mântuirea. O, cum mai vine aceasta? Iată, n-au aceştia putere să aducă omul la mântuire prin Mine, n-au, căci ei înşişi nu fac ceea ce dau să ştie şi să spună. Vă învăţ pe voi şi vă rog să fiţi adevăraţi ca şi Mine. Vă îndemn să lucraţi lucrarea mântuirii voastre, că e mult, mult de lucrat, şi nu este puţin, iar lupta pentru puterea de a lucra este luptă mare, de multe ori obositoare pentru cei ce cu dinadinsul se păstrează lucrându-şi mântuirea.

Nu este necunoscută pe pământ lucrarea mântuirii. Dacă Eu am venit acum două mii de ani pe pământ şi M-am arătat Păstor pentru mântuirea omului, am şi lăsat atunci învăţătura mântuirii. Trebuie însă mereu să stăruiesc peste om, căci duhul lumii stăruie fără de astâmpăr să-l ţină pe om departe de mântuirea lui, departe de Dumnezeul lui, de Tatăl lui, şi de aceea Tatăl Mă trimite iar acum, la sfârşit de timp, Mă trimite mult. Iar Eu Te ascult, Tatăl Meu scump, şi Mă supun Ţie şi-Mi las peste cei credincioşi glasul Meu duios de Păstor, că am spus acum două mii de ani că voiesc să-i trag pe toţi la Tatăl, la Tine, Tatăl Meu scump, că nimeni nu le poate da lor mângâierea, pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Cel închinat şi slăvit împreună cu Tine şi cu Mine, Tată scump. Suntem sărbătoriţi întru Treime în ziua aceasta de praznic sfânt şi grăim Noi celor ce caută să-şi lucreze mântuirea, o, Tatăl Meu scump. Amin.

— *Noi, Fiule scump al Meu, Eu şi cu Tine, tată, Noi şi Duhul Sfânt, pe Care-L avem lucrător peste om de la întemeierea lumii, purtându-Ne El peste tot pe deasupra a toate, Fiule scump al Meu, Noi lucrăm în ziua aceasta cuvânt de mântuire. O, ce mare bucurie, ce multă mângâiere avem Noi în această zi de la prilejul strângerii lângă Noi a poporului adunat aici, la gura Noastră de cuvânt. O, ce multă alinare peste Noi, Fiule Emanuel! De atâta durere, de atâta vreme purtată de Noi, de când omul s-a răcit de Făcătorul lui, de atunci Ne este dor de bucurie, de mângâiere în durerea cea de la pierderea*

omului, Fiule scump. E mare şi e multă durerea Noastră. De la fiecare din cei ce s-au născut din oameni purtăm durere peste durere, tată. De la facerea omului şi până la naşterea celui din urmă din om născut, Noi suferim, Fiule scump. Oare ştie aceasta omul? Venim Noi şi-i spunem omului aceasta. Simţămintele lui şi le opreşte omul numai pentru el şi numai pentru om, căci Noi stăm nevăzuţi de om. De mila omului stăm nevăzuţi, şi nu este în Noi mai mare durere ca aceasta să stăm dispreţuiţi de om, să stăm nevăzuţi de om, ca să nu-i facem omului tresărire şi teamă în faţa slavei Noastre, sau ca să nu se poarte faţă cu Noi rece cu Noi omul.

O, câtă lipsă pentru Noi este în lucrarea omului! Cât de multă este fiinţa lui înaintea lui însuşi, şi cât de puţină Fiinţa Noastră în grijile purtate de om! Noi suntem dulci celor din cer din pricina durerii din Noi, şi suntem dulci şi celor ce Ne iubesc pe pământ după puterea iubirii din ei, după măsura Noastră din ei, Fiule scump. Cei ce Ne poartă mult în ei sunt cei dulci, dulci ca şi Noi, căci unde Noi Ne putem face locuinţă Ne arătăm puterea şi aluatul Fiinţei Noastre şi trag spre Noi cei mânaţi de Duhul ca să Ne caute şi să Ne descopere şi să Ne dorească apoi. Iată cu ce lucrare Te trimit Eu pe pământ acum, Fiule scump!

O, am spus aceasta vouă, Eu, Tatăl, v-am spus, ca să ştiţi voi de unde vine puterea venirii Fiului Meu Iisus Hristos în zilele acestea. Ea vine din durerea Mea şi a Lui, vine şi se face ea Duhul Sfânt Mângâietorul. Domnul, Cel ce ştie durerea şi puterea ei, vine şi Se face vouă glas de Duh Sfânt şi vă dă vouă din Dumnezeu şi vi le vesteşte, precum este scris în cartea Evangheliei cea de acum două mii de ani a Fiului Meu Iisus Hristos, prin care El făgăduieşte că va veni Mângâietorul Duhul Sfânt şi Se va face vestire a Domnului peste pământ şi va da El oamenilor daruri, spre slava Sa cea de sus. Amin.

O, Fiule scump, Eu sunt Cel ce Te trimit, Eu, Tatăl, iar Tu eşti Fiul Meu ascultător. Învaţă-i ascultarea şi fapta ei pe deplin, învaţă-i ascultându-Mă ca un Fiu Unul născut al Meu, căci fără această lucrare nu este mântuire pentru om. Eu, Tatăl, Te privesc aici, în mijlocul poporului adunat la glasul trâmbiţării Tale, şi-Ţi mângâi Duhul Tău Cel blând, pe Care-L ursesc în zi de praznic de Duh Sfânt la toţi cei ce Te doresc pe Tine Învăţător al mântuirii lor, Fiule scump. Amin.

Slava Mea şi a Ta, purtată de norul slavei Domnului, stă deasupra lor în ziua aceasta, o, Tatăl Meu. Ochiul credinţei să se deschidă mult şi să vadă ei. Amin. Mâinile celor ce Mi-au pregătit aici, acum, praznic şi slavă de Duh Sfânt, au aşezat spre arătare partea cea văzută a bucuriei şi a slavei celor ce nu se văd, simbolul limbilor Duhului Sfânt, coborâte acum două mii de ani peste ucenicii Mei adunaţi laolaltă în oraşul Ierusalim, aşteptând ei făgăduinţa aceasta făcută de Mine lor pe când Mă înălţam la ceruri lângă tronul Meu şi al Tău, Tată scump. Chipul ucenicilor Mei şi limbile de foc ale Duhului Sfânt, iată aici priveliştea sub care stă în taină slava acestei zile de praznic sfânt! Chipul fiilor şi al fiicelor poporului credincios, cu care cuvântul Meu a pregătit această zi de praznic, iată aici această dăruire şi jertfă a credinţei şi a

ascultării de Dumnezeu! Amin.

Sunt cu voi aici şi sunt Cuvântul Tatălui peste voi, cei adunaţi la izvorul Meu de cuvânt. Vă dau din gura Mea putere ca să vă întăriţi iubirea şi puterea ei. Sunt ca un vânător care vă vânează spre viaţă ca să vă duc la Tatăl. Aş vrea să vânez toată lumea oamenilor, pe toţi oamenii de pe pământ şi să-i dau Tatălui. Vestea cuvântului Meu merge de aici peste tot şi este peste tot, dar nu-Mi deschid cei mulţi. Nu pot intra decât numai dacă Mi se deschide. Pe dinăuntru este deschiderea uşii, şi nu trece Domnul peste această lege. Pe dinăuntru deschid şi Eu când omul bate ca să-i deschid, şi dacă ştie să bată ca să se audă, căci Eu trebuie să aud omul, nu bătaia lui la uşă, iar dacă pe el nu-l aud, nu-i deschid.

O, învăţaţi să vă faceţi auziţi când bateţi ca să vă deschid. Nu-Mi bateţi doar cu cererea sau cu dorinţa. Bateţi-Mi iubindu-Mă şi dorindu-Mă vouă, iar toate celelalte vi se aşează la locul lor după trebuinţa slujirii voastre cu Mine. Să ştiţi, fiilor, că nu toate cererile cu care bat oamenii la uşa Mea după nevoile lor, nu toate le împlinesc Eu. Nu pot să împlinesc Eu lor ceea ce-Mi cer ei, ci împlinesc lor când Mă cer pe Mine lor. Toţi, aproape toţi uită de la mână până la gură că împărăţia Mea nu este din lumea aceasta şi nu are nimic în ea şi din ea, dar nu se suie la mintea lor, a celor ce-Mi cer pe cele din lume lor. Am spus acum aceasta ca să nu se mai laude mulţi în numele Meu şi cu numele Meu cum că Eu le împlinesc şi că îi ajut foc nevoie mare, şi iată, păşunea cea pentru mântuirea oamenilor nu este pe pământ, ci doar se vorbeşte despre ea fără de putere peste om, căci cei ce grăiesc despre mântuire nu-şi şi lucrează mântuirea ca să strălucească ea din ei şi să se facă ea din ei lumină a lumii, Dumnezeu văzut în om prin lucrarea mântuirii.

Iată, primiţi pe Duhul Sfânt! Botezaţi-vă cu botezul Lui ori de câte ori El vă grăieşte vouă. Nu vă lăsaţi duşi cu vorba cum că L-aţi primit pe El când preotul v-a botezat şi că-L aveţi şi că nu vă mai trebuieşte. O, nu aşa, ci umiliţi-vă mereu pentru învăţătura cea multă a Duhului Sfânt peste voi, căci vin din cer şi vă învăţ primirea Duhului Sfânt. De câte ori El vine, primiţi-L şi botezaţi-vă în El şi spălaţi-vă greşeala în cuvântul Lui cel curăţitor şi botezător şi daţi-vă unul altuia îndemn sfânt pentru curăţire de greşale, căci dacă zice omul că este botezat şi pecetluit cu Duhul Sfânt, dar tot greşeşte încă, iată, trebuie mereu curăţire, mereu înviere, mereu botez cu Duhul Sfânt. Iar cei ce aud, şi nu împlinesc cuvântul lui Dumnezeu, glasul Duhului Sfânt, sunt scrişi aceştia cu neascultare şi singuri se scriu cu cei răzvrătiţi, cu cei neascultători. Amin.

Rugă dumnezeiască aduc vouă: nu păcătuiţi asupra Duhului Sfânt. Trebuie grijă mare pentru această ascultare. Se poate greşi mult cu cuvântul. Cei ce vorbesc mult şi multe care nu sunt ale Duhului Sfânt, aceia să ia şi să ţină în gură piatră, ca să-şi aducă aminte să nu păcătuiască prin grăire în deşert, grăire prin care omul Îl ia în deşert pe Dumnezeu. Păcatul împotriva Duhului Sfânt începe cu grăirea în deşert a omului care nu voieşte să petreacă în Duhul. De la acest început al păcatului de felul acesta ajunge omul să-L ia în deşert pe Domnul, şi pe Duhul Sfânt apoi, căci Duhul Sfânt lucrează mult şi Se strecoară mult

în calea omului prin tainice lucrări, iar dacă omul are obiceiul să-L ia în deşert pe Dumnezeu şi numele Său cel sfânt, o, nu mai are mult până să-L alunge pe Duhul Sfânt când El vine să-i dea omului prilej de mântuire.

Dulce Mi-a fost în ziua aceasta învăţătura, măreaţă şi dulce. Cu dulce s-o luaţi pe ea în voi. Căutaţi să învăţaţi din ea durerea celor din cer şi coborâţi-o la voi pe pământ şi îmbrăţişaţi-o ca pe Dumnezeu, căci Eu şi cu Tatăl suntem mereu îndureraţi, mereu şi mult îndureraţi de la multa şi mereu neascultarea de Dumnezeu a omului.

Dulci să vă fie inimioarele, dulci şi miloase. Tot ceea ce v-a stat în fire greşeală, părăsiţi-o, măi fiilor, că doare la Dumnezeu greşeala omului, şi mai ales cea a celor credincioşi venirii Mele de azi cuvânt peste pământ, cuvânt care atât de mult şi atât de duios vă învaţă pe voi cărarea mântuirii, cărare despre care cei mulţi, mari şi mici, ştiu şi dau să vorbească, dar puţini, prea puţini din ei îşi şi lucrează mântuirea şi pe Domnul Stăpân al vieţii lor, viaţa cea cu ascultare de Dumnezeu.

Vă cuprind în dorul Meu de voi. Rămân întru el ca să vă doresc de-a pururi. Rămâneţi şi voi în dorul de cei din cer şi iubiţi cu multul părtăşia cu ei. Duhul Sfânt Mângâietorul S-a slăvit în cuvânt peste voi, iar Eu, Domnul, am fost cuvântul Lui, Care purcede de la Tatăl. Mă aplec să vă mulţumesc că aţi venit la izvor şi ne-am întâlnit şi aţi mângâiat pe Dumnezeu, pe Cel îndurerat de la om.

Vă mângâi pe voi cu cetele cereşti şi îngereşti, ca şi pe cei adormiţi de până acum, şi care au fost strigaţi să vină la masa cea de azi, la care ei au fost pomeniţi şi răcoriţi şi hrăniţi, căci a fost scrisă zi pentru mângâierea lor şi pentru părtăşia lor la praznic de Duh Sfânt, şi unii din ei plâng şi se uită cu durere pentru durerea lor de la cei rămaşi în trup şi care au părăsit această cale măreaţă a poporului Domnului, poporul cel credincios de azi al venirii Mele cuvânt pe pământ acum, şi pe care Eu, Domnul, Mă sprijin ca să-Mi lucrez lucrarea pe care o am de la Tatăl de lucrat.

Pace vouă acum, şi pe vecii! O, pace vouă! Nu uitaţi că Mi-e dor. Nu uitaţi să vă lucraţi mântuirea pe care Eu am pregătit-o celor ce Mă iubesc cu dor şi cu ascultare cu dor. Sfinţii toţi vă binecuvintează. Îngerii Mei vă vor purta de grijă pe cale înapoi, iar până iarăşi ne vom întâlni şi ne vom mângâia aici, pace vouă!

O, cine v-ar mai putea da ceea ce Eu vă dau? Eu nu cum vă dă lumea vă dau. Eu ca Dumnezeu vă dau. Mângâierea Duhului Sfânt Mângâietorul vă dau vouă. Amin, amin, amin.

10/23 iunie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica întâi după Rusalii, a tuturor sfinţilor

Venirea Mea cu sfinţii, aceasta este lucrarea pe care o am de la Tatăl s-o lucrez în zilele acestea, în zilele cele de apoi, căci trebuie împlinită proorocia care spune: *«Vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi»*. Dar trebuie împlinită Scriptura de cer nou şi de pământ nou, căci este scris apoi că se pogoară din cer de la Dumnezeu Noul Ierusalim, cetatea cea sfântă, împodobită şi gătită mireasă pentru Mire, iar Eu să glăsuiesc de pe tron şi să spun că este între oameni această cetate şi va sălăşlui întru ei, şi ei vor fi poporul lui Dumnezeu şi va fi Domnul cu ei şi pe toate le va face noi, şi sunt adevărate aceste cuvinte, iar Eu sunt Cel ce sunt, Alfa şi Omega sunt, şi este scris să împlinesc aşa. Amin.

Venirea Mea cu sfinţii este sărbătoarea cea de azi, întâia duminică de după sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt Mângâietorul. O, nu sunt numai nişte aduceri-aminte, nu sunt amintiri aceste sărbători, ci sunt ele lucrătoare cu sfinţii, sunt zilele sfinţilor, şi au lucrare vie aceste zile şi sunt mereu astăzi lucrările Mele de pe pământ şi cei cu care le-am lucrat şi le-am mărturisit. O, cine să înţeleagă acest adevăr pe care Eu îl spun? E greu de înţeles cum sunt lucrate în nevăzutele lui Dumnezeu împlinirile acestea, dar ele se desfăşoară, şi vin Eu şi desluşesc pe cele ce stau nevăzute lucrând, şi vin cu grai, trec cu grai hotarul şi unesc nevăzutele Mele cu cei cu care grăiesc întru ele lucrările lor.

Trebuie iubire, trebuie să Mă dorească şi să Mă iubească şi să Mă aştepte cei cu care grăiesc desluşind lucrarea Mea, pe care o săvârşesc în cele nevăzute şi o adeveresc prin cuvânt rostit. E ca şi cum cineva mare şi cunoscut trimite pe undă de grai cele ce se petrec acolo unde el este şi vede, iar cei de la capătul undei aud şi cred şi înţeleg, ca şi cum văd şi ei. Eu sunt Cel ce grăiesc, Eu sunt Cuvântul despre cele ce se lucrează acolo unde ele sunt şi se văd lucrând, iar cei ce cred se aşează, primesc şi se hrănesc cu cuvântul cel despre slava Mea şi a sfinţilor Mei lucrători ca şi Mine pentru cei de pe pământ credincioşi şi sfinţi ca şi Mine, ca şi ei, căci cum ar primi acest adevăr, cum l-ar crede cei necredincioşi, care nu se sfinţesc pentru slava Mea?

Am cetele de sfinţi în privelişte acestei sărbători. O, sfinţi iubiţi, priviţi şi vă bucuraţi cu Mine de casa Mea de pe pământ, peste care coborâm cu taina cetăţii cereşti Noul Ierusalim, mireasa Mea cea de sus, care a biruit ca şi Mine şi a fost aşezată lângă Mine în templul cetăţii, precum este scris de cei ce biruiesc în numele Meu. O, e ziua voastră de serbare în cer şi pe pământ şi e mare taina cetăţii cu care coborâm, iar pietrele ei sunt cei vii ca şi Mine, Mirele lor. Pe această colină Mi-am aşezat temelia coborârii de sus, şi avem simbol văzut aşezat în grădina cuvântului Meu, avem pietricica cea albă şi toată zidirea ei după desluşirea cetăţii cu care coborâm ca să fim cu ea întru cei credincioşi şi să sălăşluim cu ei, căci este scris: *«Însuşi Dumnezeu va fi cu ei»*.

O, trebuie iubire. Trebuie să Mă dorească şi să Mă aştepte cei cu care grăiesc, cei credincioşi, la care vin să-Mi fac casă la ei. *«Domnul vine, iar cel ce nu iubeşte pe Domnul să fie anatema»*, aşa a rostit Pavel apostolul Meu prin graiul Duhului Sfânt, şi e greu de cei ce nu iubesc cu foc în inimioară venirea Mea, cu dor şi cu foc, iar Eu am spus acum două mii de ani că: *«Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi şi Eu pentru el înaintea Tatălui*

Meu Cel din cer, şi de oricine se leapădă de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu de el înaintea Tatălui Meu Cel din cer, căci cel ce iubeşte pe tată ori pe mamă, pe fii ori pe fiice mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine, iar cel care nu ia crucea şi nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine», Eu aşa am scris.

O, e mare înţelepciunea Duhului Sfânt, şi mari pentru ea trebuie să fie cei credincioşi Mie, căci altfel ei sunt fără de lucrare, iar ei trebuie să fie oamenilor mărturisitori pentru Mine după chipul şi asemănarea Mea, ca să pot să mărturisesc Eu pentru ei înaintea Tatălui Meu Cel din cer. Ce să mărturisesc Eu Tatălui dacă n-aş avea ce mărturisi în dreptul omului credincios? O, trebuie să aibă lucrare mărturisitoare cel credincios, lucrare cu ascultare, aşa cum am Eu date de Tatăl lucrările Mele.

O, sfinţi iubiţi, cete-cete sunteţi în sărbătoarea de azi şi în priveliştea ei. Masă întinsă avem aici, cu poporul cel credincios, care ne aşterne popas. Grăim grăire cerească unii cu alţii, ca să ne audă cei credincioşi grăirea. *«Vine Domnul!»*, aşa este scris să împlinesc. O, pace vouă în a doua Mea venire, care este scrisă să fie! Amin.

— *Vine Domnul, vine cu sfinţii Săi, aşa este scris, Doamne. Tu eşti Mirele, noi mireasa cea împodobită şi gătită pentru Mirele ei. Suntem cetatea cea sfântă, cea de sus, Noul Ierusalim. Ai făcut pentru ea temelie pe pământ ca să vină ea, precum este scris să coboare ea. O, Doamne, să treacă lumea şi duhul ei şi să fie cerul cel nou şi pământul cel nou, acolo unde nu mai este lumea şi duhul ei, iar Tu să cobori Mire şi mireasă şi să întregeşti taina ei cea de până la sfârşit, taina cetăţii sfinte, căci Tu mereu împodobeşti această cetate şi mereu lucrezi peste cei credincioşi pe pământ tainele Tale de sus, şi suntem tot o casă, tot o cetate toţi, Mire şi mireasă, Doamne.*

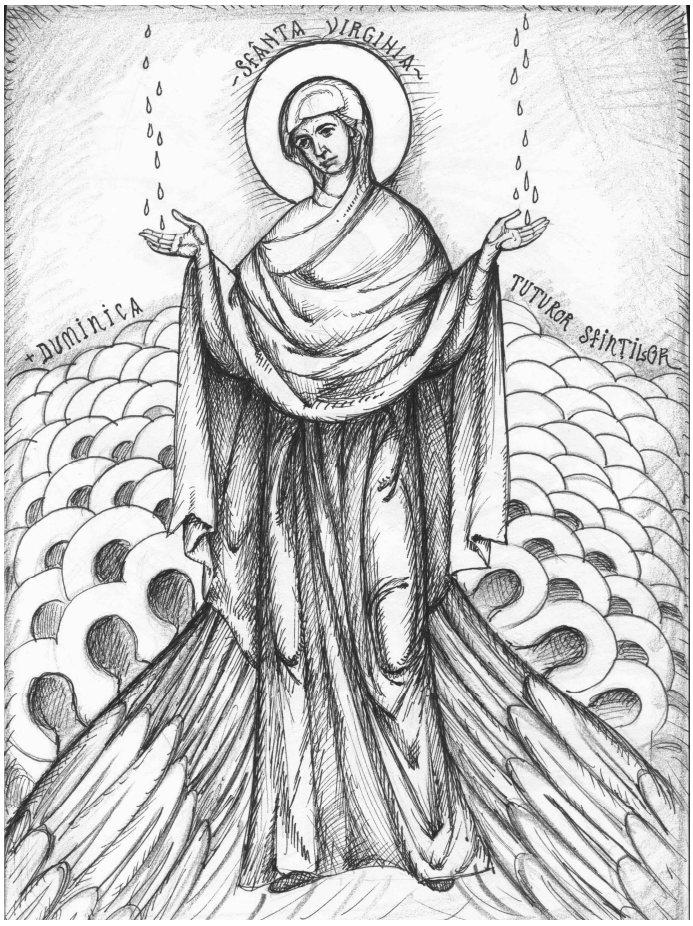
O, să aibă grijă mare cei credincioşi de priveliştea sfinţilor Tăi şi să se supună facerii sfinte, Doamne. Cei ce-Ţi sunt cărare Ţie, aceştia spun mereu din partea Ta la cei ce s-au dat popor al Tău, şi le spun lor cum să le fie ascultarea şi priveliştea, şi îi doare, Doamne, când Te văd pe Tine îndurerat de la felul de a fi, de la lipsa de purtare frumoasă şi sfântă mereu a unora greoi la iubire şi la ascultare pentru iubire. Tu ai spus să lase cel ce vine să-Ţi dea iubirea lui, să lase el tată şi mamă, fii şi fiice şi să fie vrednic de Tine dacă vine, căci este scris: «Cel ce nu iubeşte pe Domnul, să fie anatema!». *O, greu este acest cuvânt, şi este el pentru cei ce nu iubesc pe Domnul prin mărturisire, adică aşa cum noi Te-am iubit mărturisindu-Te, Doamne, şi lucrând în via Ta ca şi Tine, căci Tu eşti modelul la care se uită cei ce vor să-Ţi fie asemenea.*

O, dar avem bucurie mare înaintea Ta, Doamne, că avem între noi în cer pe trâmbiţa Ta cea de apoi, pe Verginica, Doamne, întru serbarea zilei ei de naştere, ziua duminicii tuturor sfinţilor, zi în care ea s-a născut între oameni acum nouăzeci de ani. Ea Te-a purtat douăzeci şi cinci de ani pe pământ cu graiul gurii Tale şi l-a împărţit pe el pentru mărturisirea Ta şi Te-a mărturisit venit din cer şi păstorind şi chemând la slava Ta, la masa Ta pe cel ce crede şi se apleacă venind. O, e mare bucurie pe noi cu ea în mijlocul nostru, iar peste ea este mare iubirea, mare, Doamne, mare, ca şi pe pământ cât Te-a iubit şi Te-a purtat plină de suferinţă, că mult dispreţuită a fost ea din pricina Ta că Te iubea. O, cât de puţin înţelegeau durerea Ta în ea cei care veneau să audă graiul gurii Tale prin gura ei! O, cât de puţin au iubit aceştia sfinţenia, Doamne! Cum să poată iubi sfinţenia cei ce nu se leapădă de sine, de tată şi de mamă, de fii şi fiice şi să iubească purtarea crucii, Doamne? Privim la ea acum. Ar da să grăiască, dar are în duhul ei durere mare. Din pricina marii iubiri are durere. O, cât o doare! Pe pământ a durut-o, în cer o doare. Aşa sunt cei ce iubesc mult şi care văd păcatele de pe pământ şi suspină mult din pricina păcatelor oamenilor. O, ce frumoşi sunt cei îndureraţi aşa! Asupra lor moartea nu are nici o putere, Doamne. Dar Tu fă-i loc acum şi intră cu ea în carte ca să-şi reverse ea durerea şi grăirea ei cea pentru Tine şi pentru om, Doamne. E zi de învăţătură sfântă pentru cei

credincioşi. Să lucreze trâmbiţa Ta, o, Doamne! Amin.

—— Îţi fac sfinţii intrarea, şi ţi-o fac şi Eu, Verginica Mea. Suntem la masă aici. Să punem pe masă duhul înţelepciunii de sus, o, trâmbiţa Mea. Amin.

—— *Mi-e duhul tot o văpaie, tot o durere, Doamne. Erai cu mine pe pământ şi mă luai şi mă purtai pe căile rele ale oamenilor ca să le văd şi să le povestesc, şi mă durea şi mă înăbuşau căile oamenilor. O, ce dureros este să vezi din cer cât se iubeşte pe sine omul şi cât se hrăneşte cu păcat! Nu mai au oamenii nici o lege, nici o sfială, Doamne. Îşi pipăie trupul şi fac voia păcatului în însuşi trupul lor, că e tare căzut omul în iubirea de sine şi e tare, tare lipsit de frica de Dumnezeu, de dragostea de Dumnezeu.*

O, dacă ai sta numai la Domnul cu mintea, omule căzut atât de rău, nu ţi-ar mai veni în minte lucrul cel rău, cel împotriva lui Dumnezeu în însuşi trupul tău. O, n-ai să găseşti nicăieri duhovnic ca şi acest cuvânt din cer şoptit peste tine ca să te înveţe din cer şi să nu mai iei de la om.

O, nu mai este trup feciorelnic pe pământ. Cad copiii cu părinţii lor, cad fraţi cu fraţi, cad bătrâni cu copii, cad bărbaţi cu bărbaţi şi femei cu femei, cad în păcat. Cad oameni cu alte trupuri care nu sunt oameni, cad în păcat, şi a înşelat păcatul toate fiinţele cu suflet viu. O, iată de ce iubim noi, cei din cer, pe cel cu adevărat poporul Tău, Doamne, şi voim să-l iubim până la sfârşit şi până peste vecii apoi, numai să stea lângă noi cel care s-a dat închinându-şi Ţie viaţa.

Trebuie iubire mare, Doamne, iubire între fraţi, o, Doamne. Iubirea este cea care se vede, nu cea care se spune. Ea nu se păstrează nevăzută. Voiesc să povăţuiesc pe poporul Tău şi să-l trezesc bine, de peste tot să-l trezesc bine, că trebuie iubire de Dumnezeu în creştin, iar fără ea el îşi iubeşte părinţii şi fraţii, copiii şi prietenii, iar Tu rămâi, rămâi Cel neiubit, Cel neales pentru iubirea creştinului.

Aş vrea să le grăiesc celor ce Ţi-au pătat obrazul Tău cu defăimarea pe care au aruncat-o ei asupra celor ce Te mărturisesc cuvânt peste pământ. Aş vrea să le spun că n-au avut iubire de Tine şi de fraţi. Aş vrea să-i povăţuiesc să nu mai judece pe nimeni vreodată şi să se căiască pentru toată grăirea de rău pe care au tot împrăştiat-o în părţi pentru defăimarea celor ce-Ţi poartă din greu venirea, Doamne, că eu ştiu cât e de greu, şi dacă ştiu mi-e milă, iar cei ce nu ştiu n-au cum să le fie milă. Aş vrea să le spun lor că au

pătat faţa Ta prin jocul lor de-a bârfa şi de-a judecata. O, nimeni să nu se încumete să ia scaunul Tău şi să se aşeze pe el şi să judece el pe om! Aş vrea să le spun celor ce au judecat în locul Tău, să le spun că n-au avut iubire de Tine şi de fraţi şi că nu ştiu să lucreze binele. Aş vrea să citească ei în Scripturi şi să vadă că este scris că «cel ce nu iubeşte pe Dumnezeu să fie anatema!». *O, iată cum pier din trupul bisericii Tale cei ce nu Te iubesc, Doamne. Ei nu se pocăiesc pentru păcatele lor, ba se scoală şi judecă asupra semenilor lor. O, dacă şi-ar aminti de păcatele lor ar mai judeca ei, oare?*

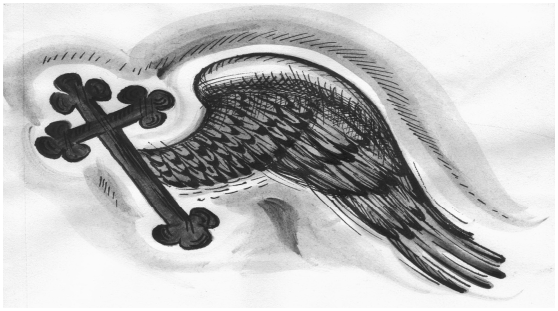
O, aş vrea să le grăiesc apoi celor ce n-au crescut, Doamne. Cei ce iubesc sfinţenia, numai ei, numai aceia se lasă spre creştere aleasă şi spre purtare la fel. Cei ce iubesc să fie asemenea Ţie numai aceia iubesc şi îşi învaţă iubirea şi lucrarea ei. Eu sunt sub suferinţă ca şi a Ta, Doamne. Mi-e milă, mi-e tare milă de ranele Tale. O, mi-e tare ruşine pentru ranele Tale cele de la poporul cel credincios venirii Tale, şi care nu tot numărul lui s-a aşezat frumos înaintea Ta. E grea sarcina aici, la izvor, aici, de unde se poartă de grijă celor ce sunt sub grijă pentru viaţa lor. Păcatul nerecunoştinţei nu este el tămăduit în toţi fiii şi fiicele acestui popor. Trebuie învăţătură de sus, o, Doamne. Trebuie să-Ţi vindecăm din rane, Doamne. Mi-e milă, mi-e tare milă, mă doare de ranele Tale, Doamne. Tu eşti Dumnezeu şi n-ar mai trebui să Te doară, măcar de la cei credincioşi să nu Te mai doară.

Dar acum vom da întâietate slujbei zilei de azi pentru sfinţii Tăi, şi oprim aici glăsuirea noastră, şi apoi dăm glas pe mai departe la tot ceea ce aşezăm acum în carte pentru învăţătură, pentru vindecarea Ta în cei ce puţin Te iubesc, o, Doamne. Amin.

Să se facă auzită slujba de laudă pentru sfinţi şi pentru tine, Verginica Mea, că e ziua sfinţilor Mei, şi dăm apoi spre auzire tot ceea ce aşezăm între Noi şi poporul cel povăţuit cu cuvânt de înviere, de vindecare a Noastră în ei. Stăm ochi şi urechi, împreună cu poporul adunat la rugăciune şi la laudă pentru sfinţi, stăm şi lucrăm, oprind glăsuirea şi dându-i curs apoi atât cât ea se aşterne şi ia fiinţă în carte.

Voi, cei ce-Mi sunteţi Mie punte între Mine şi poporul cel credincios, o, nu încetaţi lucrarea voastră cu Mine peste el. Lucraţi şi în ziua aceasta. Sunt mai puţini adunaţi şi aveţi prilejul să lucraţi mai mult şi mai bine şi mai întreg, şi veţi da apoi glas întreg cuvântului aşezat în carte în ziua aceasta de învăţătură. O, pace lucrului Meu cu voi peste cei adunaţi! Putere de sus vă dau. Primire vouă să vă facă cei ce sunt azi povăţuiţi mărunt.

Trebuie iubire mare, fiilor, iubire de Dumnezeu şi de fraţi, căci este scris: *«Cel ce nu iubeşte pe Dumnezeu, să fie anatema»*. Iar Eu voiesc să rămân cu poporul Meu şi să-l povăţuiesc să aibă iubire, să asculte şi să stea la învăţat iubirea. Eu aşa voiesc. Amin.

Dăm acum spre ştire toată glăsuirea cea de azi a Mea şi a trâmbiţei Mele. Ochi şi urechi mari să dovediţi că aveţi pentru tot cuvântul care vă învaţă trezindu-vă pentru el, o, fii şi fiice ale credinţei cea pentru venirea Mea din zilele acestea pentru ca să-Mi deosebesc un popor şi să-l hrănesc cu cuvânt. Fiţi mari cu primirea şi cu ascultarea în faptă, căci cuvântul cel din cer are în el durerea Domnului, căci unii s-au lepădat de această lucrare din pricina slăbiciunilor lor, de care n-au putut să se dezbare, iar de ruşine lovesc înapoi şi-Mi fac rane şi-Mi tot fac rane, de vreme ce şi-au ales necredinţa, făcându-şi rost de ea în fel şi chip ca să-i scape ea, necredinţa să-i scape de răspuns, dar când se va lăsa desluşită bine coborârea Mea şi adevărul tot al cuvântului Meu nu vor mai spune aceştia aşa cum dau să spună acum.

Sunt cu trâmbiţa Mea Verginica în sărbă-

toare pentru ea între sfinţi, şi în lucru suntem pentru poporul Meu, care creşte şi se înţeleptşte din cuvântul Meu. Să lucrăm, Verginica Mea, şi să punem în carte acum ceea ce este de pus acum, şi va mărturisi cuvântul cel din cer în apărarea Mea şi a mersului Meu cel greu, că e mare lucrare să poată cerul rosti cuvânt peste toate câte sunt şi se ivesc în faţa mersului Meu cel de azi, iar Eu şi tu avem aceeaşi durere acum, la sfârşit, şi unii pe alţii Ne ajutăm s-o purtăm şi s-o cuvântăm pe ea.

Avem de grăit peste cei ce au pătat obrazul Meu prin cuvintele lor defăimătoare, şi să le spunem că n-au avut şi n-au iubire de Dumnezeu şi de fraţi. Cei ce nu iubesc pe fraţi n-au trecut de la moarte la viaţă, şi iată, se duc spre răutate inimile lor şi nu mai stau să judece pentru ceea ce fac ei, căci ei se leapădă de Mine şi de această lucrare, dar Eu spun: cine se leapădă de Mine şi de această lucrare de cuvânt înaintea oamenilor, după ce ei au mărturisit-o, Mă voi lepăda şi Eu de ei înaintea Tatălui Meu Cel din cer. Şi iată ce le spun lor Eu, Domnul, Cel dispreţuit de ei acum pentru cuvântul Meu cel de azi şi pentru mersul Meu, în care ei au lovit:

O, căiţi-vă pentru păcatele voastre, pe care Eu vi le-am acoperit ca un nepomenitor de rău cum sunt. O, ştergeţi-le voi prin pocăinţă, fiilor reci acum, şi nu le daţi uitării ca să-i puteţi judeca pe cei pe care nu i-aţi putut iubi, că nu este al omului să judece pe om, ci omul doar să se roage la Mine aşa cum M-am rugat Eu Tatălui pentru cei ce Mi i-a dat din lume. Dar dacă omul nu este rugător, ci este clevetitor din fire, cum poate să se roage cel clevetitor, a cărui rugăciune este tot o clevetire asupra fraţilor înaintea Mea?

O, fiilor reci, aţi dat ca nişte drepţi să judecaţi, ca fariseul pe vameşul cel păcătos în mintea lui. Aţi râs urât de cei cu care-Mi povăţuiesc poporul şi-i port de grijă prin cei care Mă iubesc. Aţi învinuit cât aţi putut de urât, şi aţi fugit apoi. Sunteţi voi cei drepţi dacă aţi făcut aşa? O, aşa făcea poporul cel de la începutul acestui cuvânt, aşa făcea asupra trâmbiţei Mele cea plină de iubire şi de răbdare şi de iertare pentru poporul cel nedesăvârşit şi neastâmpărat şi nemulţumit de atunci. Iată, plâng în ziua aceasta împreună cu trâmbiţa Mea pentru durerile cele de la voi. O, de ce nu v-aţi propovăduit păcatele voastre, măi fiilor reci? Dar voi v-aţi apucat să faceţi răsturnare asupra lucrării cuvântului Meu şi aţi uitat că Eu ştiu păcatele voastre, ascunderile voastre, cu care M-aţi zdrobit de la mijloc şi M-aţi vândut apoi defăimării, măi fiilor reci. Toate cele cu care voi loviţi, le-aţi făcut voi cu vârf şi îndesat, şi de aceea ştiţi să învinuiţi, iar Eu am tăcut şi am răbdat ca un Dumnezeu şi am aşteptat mult şi mereu să vă trageţi înapoi cu pocăinţă şi să nu vă ridicaţi împotriva Duhului Sfânt fără să vreţi să ştiţi ce faceţi. O, dacă aceasta v-a scos apoi de pe cale, de ce, oare, de ce, fiilor, v-aţi apucat apoi să murdăriţi aşa de greu obrazul Meu? Voi Mie Mi-aţi făcut rău, nu celor pe care nu i-aţi putut iubi. Vă simţiţi învingători? O, nu sunteţi cei care aţi învins. Voi aţi socotit că pătaţi obrazul celor urâţi de voi fiindcă nu v-au jucat ei în plac, dar aţi pătat obrazul Meu, măi fiilor reci. O, la cine mai găsiţi voi spălarea pentru aceste păcate asupra lucrării cuvântului Meu? O, ce faceţi dacă veţi rămâne peste voi cu păcatele acestea? Nu vă este teamă? O, vă este, Eu văd că vă este, dar diavolul şi duhul încrederii în sine nu vă lasă să vă îngrijiţi de viitor. Sunt cu trâmbiţa Mea Verginica în lucrare de cuvânt în ziua aceasta a sfinţilor toţi. Ea plânge în cuvântul Meu, iar Eu plâng în cuvântul ei, căci avem aceeaşi usturime de la voi, după ce aţi înşirat cât aţi putut batjocuri asupra mersului de azi al Domnului. Sunteţi voi cei adevăraţi dacă aţi făcut aşa? V-am primit să fiţi şi voi ai Mei, iar voi v-aţi luat apoi dreptul să loviţi în Mine şi să-i dărâmaţi pe cei pe care Mă sprijin ca să vin cuvânt pe pământ, pe cei care au dragoste şi credinţă tare şi au milă de Mine şi de mersul Meu cel greu, pe care voi l-aţi tot socotit după mintea voastră, cu duh de ispitire, ori de câte ori v-a venit la mână să faceţi aceasta.

O, nu sunteţi cei care aţi învins! Vai vouă dacă ar cădea peste voi ceea ce aţi pus pe faţa Domnului! Aţi nimicit multă credinţă în voi, şi din unii în alţii apoi. Vin ştiri de pe unde călătoriţi voi, ştiri de ceea ce faceţi şi grăiţi, şi nu este frumos că împrăştiaţi peste tot dezvinovăţiri pentru voi şi învinovăţiri peste cei rămaşi

lângă Mine, în loc să vă strângeţi umilinţă şi durere pentru durerile pe care Mi le-aţi adus atât de mult, fiilor reci. Iată, tot poporul cel încercat greu de vântul îndoielilor împrăştiate de voi şi-a văzut clătinarea de o clipă şi s-a sculat şi s-a pus pe căinţă şi pe trezire şi pe veghe. Nu toţi au putut aceasta. Câţiva care cu adevărat n-au putut să se mai scoale nu s-au mai sculat, şi vai dacă ar fi să daţi socoteală pentru ei! O, nu asta aveaţi voi de făcut! Nu se lucrează aşa cum lucraţi voi! Aţi uitat păcatele voastre şi v-aţi apucat să socotiţi voi pe fraţii voştri, pe cei urâţi de voi, pentru ca să ieşiţi voi bine, iar ei să iasă rău. V-aţi făcut unelte de defăimare din cei slabi, care n-aveau statornicie, şi au căzut victime cei slabi. Aţi devenit voi înşivă unelte ale duhului urii şi ale batjocoririi de fraţi. Unul din cei ce au căzut în necredinţă s-a făcut darnic să împartă peste tot necredinţă şi defăimare asupra lucrării Mele de cuvânt şi şi-a făcut rost de cuvinte răutăcioase, după ce Eu, Domnul, îi dădusem de lucru ca să-l ţin al Meu şi pe el, şi nu va scăpa acesta uşor de răspunsul pentru cele batjocoritoare şi împrăştiate, de pe unde i s-au dăruit ele ca să le aibă la îndemână spre prăbuşirea celor ce nu puteau altfel să fie doborâţi de pe cale. Dar cei mai mulţi dintre creştini n-au făcut tot la fel ca şi cei doi-trei, care şi-au făcut rost de hulă asupra trudei Mele cea pentru mântuirea multora.

O, Verginica Mea, ce vom face cu ei, cu cei care şi-au ales să facă cutremur pe calea mersului Meu de azi peste pământ?

— *O, Doamne, multa lor legătură cu lumea şi cu valurile ei i-au dus la loviri asupra Ta pe cei care s-au lepădat de Tine şi de poporul cuvântului Tău. Mă bucur că le-ai grăit celor ce Ţi-au pătat obrazul pentru că n-au avut iubire de Tine şi de fraţi. E grea peste ei hotărârea Ta, care spune despre cei ce se ruşinează cu Tine înaintea oamenilor, şi cu care şi Tu Te vei ruşina înaintea Tatălui Cel din cer. A fost de ajuns unul din aceştia să ridice nemulţumiri, că a şi găsit pe cine să le pună ca să-i cadă în necredinţă pe mai mulţi, şi apoi în păcatul defăimării de fraţi, căci ura cea pentru fraţi îl duce pe creştin la lepădarea de Dumnezeu şi de fraţi, şi la păcatul hulei apoi.*

Ca şi Tine, Doamne, ca şi Tine le spun şi eu să se căiască. Dacă nu mai pot repara ceea ce au stricat în dreptul lor, măcar să se căiască şi să plângă pentru păcatul judecăţii de fraţi, că n-are voie creştinul să facă ceea ce numai Tu ai de la Tatăl spre lucru. O, cât mă defăimau şi pe mine creştinii cei fără de rânduială, şi care nu primeau peste ei cârma cea de sus! Din stricată nu mă mai scoteau cei care iubeau necuminţenia şi nesfinţenia. Mă batjocoreau, mă defăimau, mă vindeau creştinii cei mai apropiaţi. Nu erau mulţumiţi după ce veneau şi se alipeau. Se ridicau şi dărâmau ceea ce Tu zideai. Îşi luau acest drept şi făceau cădere peste poporul cules de cuvântul Tău. Aşa au făcut cei de la templul locuinţei mele de pe pământ, de au dărâmat ei atâta popor cu dusul lor de colo-colo cu păcatul defăimării asupra celor iubitori de Dumnezeu şi de fraţi, o, şi câtă, câtă ruşine şi-au strâns aceştia şi câtă suferinţă pe ei acum! Le este ruşine să-şi mărturisească pocăinţa. O, le este ruşine să se pocăiască şi să spună că au păcătuit îmbrâncind poporul să cadă. Mă uit la suferinţa lor cea mare acum, dar mă uit cum se strâng încă, spre defăimarea celor ce au rămas de partea iubirii, de partea Ta, Doamne. Iată, în ziua aceasta de sărbătoare pentru mine ne-am spus noi durerea de la cei ce ne-au părăsit şi ne-au umplut de defăimări în numele necredinţei lor cea de acum, împotriva credinţei pe care au avut-o cândva.

Aş vrea, o, Doamne, aş vrea să le grăiesc şi celor ce n-au crescut. Cei ce cresc, se cunosc, iar cei ce nu cresc, la fel, se cunosc că n-au crescut, se cunosc, după felul cum sunt ei se cunosc că n-au crescut, că n-au stat la crescut. Pe unii ca aceştia trebuie să-i îndemnăm mereu, ca să nu fim vinovaţi, Doamne, de păcatul nerecunoştinţei lor. Să căutăm cu iubire şi cu răbdare cu ei. Mi-e duhul tot o văpaie, tot o suferinţă, şi mi-e tare milă de ranele Tale, şi mi-e tare ruşine de ranele Tale de la poporul cel credincios venirii Tale celei de acum, Doamne. O, mă doare de ranele Tale şi voiesc vindecarea Ta în cei ce puţin Te iubesc, şi pe care eu

îi povăţuiesc acum şi le spun lor aşa:

O, fiilor puţini la iubire şi la fapta ei, iubirea de fraţi se aseamănă cu Iisus Hristos, Care nu este decât o dăruire fără de sfârşit şi un dar nesfârşit. Cel ce iubeşte pe fraţi, acela a trecut de la moarte la viaţă şi este liniştit, este viu dacă are iubire de fraţi şi dacă face dovada ei. O, să nu fie noapte între voi, căci Domnul vă este lumină vouă, precum este scris că «noapte nu va mai fi». *Mulţi dintre creştini nu erau potriviţi să intre cu acest popor, şi de aceea se spune că au intrat fără de examen şi au rămas datori cu mult apoi, dar au făcut puţin şi tot mai puţin. O, nu numai să vină şi să stea lângă Domnul creştinul, dar să stea până la sfârşit, şi să stea frumos, să stea sfânt atât cât îi stă în putere, şi să stea jertfitor cu mare iubire, iar ispitele trimise de săgeţile satanei să le ia drept probe ale credinţei şi ale statorniciei lui, ale iubirii şi ale biruinţei de partea Domnului, căci dacă Îl părăseşte creştinul pe Domnul, Îl dă de sâc, Îl dă de râs satanei, Îl dă pe Domnul la înjosire creştinul care se lasă doborât de satana, adică depărtat de Domnul prin plecarea de lângă Domnul.*

O, cei ce s-au făcut necredincioşi de la mijloc, aceia s-au făcut uneltele satanei şi îi învaţă pe ceilalţi să se lepede de Hristos şi de cuvântul Lui, ca la botez îi învaţă, dar să se lepede, nu să rămână uniţi cu Hristos, şi apoi îi trage satana în lume prin însăşi mintea lor, şoptindu-le la ureche că vor fi creştini pe mai departe, mai jos decât locul cel mai înalt, dar eu îţi spun, creştine, că-ţi va ieşi în cale păcatul şi ţi se va arăta ca să-l vezi şi ca să te slăbească spre el să-l iubeşti şi să-l faci, şi n-ai să poţi să-i spui nu otravei lui, care te va ruşina, spre pedeapsa ta pentru că L-ai părăsit pe Domnul.

O, să nu aveţi limite pentru a face binele, fiilor, pentru a face ascultare de toată orânduiala cea spre mântuirea voastră, măi fiilor. Citiţi mereu poveţele Domnului, că vă sunt împărţite la toţi. Trage-l pe fratele tău la fapta mântuirii, n-o fă numai tu, căci acelaşi Dumnezeu aveţi, şi nu te primeşte Domnul dacă tu faci numai pentru tine fapta mântuirii şi nu o faci mai mult decât pentru tine fratelui tău, ca să aibă Domnul cu ce să-ţi prepare ţie fructul mântuirii, căci lucrând la mântuirea altora poţi să-ţi strângi la Domnul mântuirea ta, iar altfel eşti iubitor de sine chiar şi pentru lucrul mântuirii tale, pe care nu ştii să ţi-l lucrezi.

O, fiilor, nu vă învăţaţi să călcaţi peste împlinirile cerute de Domnul, ci învăţaţi-vă să nu le daţi uitării, să nu le daţi de peste voi, şi amintiţi-vi-le unii altora, şi toţi ochi şi urechi, căci numai puţin aluat dospeşte toată frământătura dacă nu sunteţi atenţi, şi toată obştea se lasă spre neîmplinire dacă vede că sunt din cei ce nu împlinesc. O, nu e frumos să stai tu la rugăciune, iar fratele tău să facă altceva, şi nu e frumos să stai tu la lucru, iar fratele tău să meargă la locul rugăciunii, căci nu se linişteşte satana când vede pe jumătate viaţă şi pe jumătate moarte, adică ascultare şi neascultare de orânduielile sfinte.

O, aveţi grijă, măi fiilor, să vă suiţi odată toţi în corabie. Numai pe ţărm vă puteţi sui în corabie, nu şi apoi, fiilor. Această taină şi înţelesul ei să-i rugaţi pe cei ce sunt puşi de Domnul la cârmă să vă spună despre ea. Numai celor naufragiaţi li se poate întinde din corabie mână de salvare, dar nu şi celor de pe ţărm după ce pleacă corabia cu cei ce se suie în ea.

O, fiilor, dăruiţi-vă mult. Cei ce se dăruiesc puţin, puţin vor avea agonisit, iar vouă vi se cere mult, căci scris este: «Celor ce li se dă puţin, puţin li se va cere, iar celor ce li se dă mult, li se va cere după cum li se dă». *Cât vă strângeţi, atâta veţi avea, căci mântuirea se strânge cu trudă de către cei ce ştiu mult, şi n-a rămas nimic în cer să nu vi se aducă vouă, iar vouă vă trebuie înţelepciunea de a le folosi pentru biruinţa voastră cu Domnul, fiilor.*

O, Doamne, să se prindă ranele Tale. Să nu mai sângereze ele, ci să se închidă, căci Tu milă voieşti, iar mila are în ea dăruirea, o, Doamne. Amin.

——— Te alin şi Eu pe tine, Vergi-
nica Mea. Nu eşti mai puţin îndurerată decât Mine. Tu ai avut milă ca a Mea şi răsplată pentru ea ca şi a Mea şi jertfă lungă de suferinţă şi de jale. Te-aş vrea vindecată în cer, dar Ne curg încă ranele. Dacă nu sun-

tem văzuţi cu ele e greu, şi nu putem nădăjdui de alinarea lor. Îndemnăm dumnezeieşte şi dăm tot Noi putere celor ce puţin pot pentru Noi.

O, fiilor care-Mi vegheaţi poporul, e mult şi e mereu de pus peste el pe cele din cer. O, nu slăbiţi pentru veghe şi pentru îndemn peste tot pe unde se lucrează suferinţă pentru cei din cer şi pentru voi. Ne dăm sprijin unii altora şi va fi biruinţă pentru mulţi din cei ce ştiu să se dăruiască Domnului ucenici. Nu e tot una creştinul şi ucenicul, nu, fiilor, nu. O, nu e tot una creştina şi uceniţa. O, nu, fiilor. Creştinii îşi fac ale lor, iar ucenicii le fac pe ale Domnului, Îl fac pe Domnul în ei şi în mulţi, spre rodirea cea din cer pe pământ. Aşadar, îndemnaţi poporul creştin la râvnă, că e lipsă mare de ucenici, iar ucenici sunt cei ce primesc şi lucrează, aşa cum Eu primesc de la Tatăl lucrarea Lui şi o lucrez pe ea.

Să căutăm spre alinare acum. Nu se poate numai sub durere. Trebuie şi senin, trebuie şi putere, fiilor. Cuvântul Meu nu este mult. Nici cuvântul vostru nu este prea mult. Trebuie iubire, iubire între fraţi, şi apoi iubire de Dumnezeu între ei, şi unii pentru alţii.

O, pace vouă! Pace şi la Noi, şi la voi, pace în durere, fiilor! Durerea cea plină de pace rodeşte mult. Să nădăjduim cu putere, o, fiilor. Amin, amin, amin.

17/30 iunie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea naşterii sfântului Ioan Botezătorul

Sunt Domnul Învăţătorul. Iau de la Tatăl şi împart învăţătura Sa la cei ce se hrănesc din cer, iar sfinţii iau de la Mine şi hrănesc şi ei, cuvânt din cuvânt iau sfinţii şi dau şi ei celor ce vor să ia şi să-şi hrănească cu Dumnezeu viaţa, căci viaţa este din cer, şi fericiţi sunt între oameni cei care ştiu de unde au viaţa şi de unde trebuie să ia pentru ea ca să şi-o hrănească şi ca să aibă ei viaţă. Amin.

Mă aşez cuvânt în cartea Mea cea de azi şi stau în sfat ceresc cu poporul Meu şi cu Ioan, Botezătorul Meu cel de la Iordan, care Mi-a pregătit calea spre arătarea Mea şi a slavei Mele cu care M-am coborât între oameni acum două mii de ani. Cobor pe muntele Meu cel sfânt, cobor cu el acum, aşa cum au coborât lângă Mine Moise şi Ilie în ziua când am venit să-Mi las descoperită slava dumnezeirii Mele înaintea ucenicilor Mei pe muntele Tabor. O, tot aşa cobor şi azi, tot aşa lucrez, ca pe Tabor lucrez, şi-Mi tăinuiesc slava, pentru ca să pot lucra strângerea cuvântului Meu în cartea sa şi să fie el pe pământ mărturisit de Dumnezeu, Care lucrează până la sfârşit lucrarea Sa.

Cobor cu învăţătură pentru poporul cuvântului Meu. Aşează-te, popor hrănit din cer, şi ascultă cuvântul Meu de peste tine, iar ascultarea lui este apoi împlinirea lui în faptă din partea ta, în cele dinăuntru şi în cele din afară apoi ale tale lucrări.

O, câtă povaţă aveţi voi peste voi, măi fiilor! O, câtă şi de sus, şi de jos mereu! Cine mai are aşa noroc pe pământ? Cine mai are ce aveţi voi? Oamenii păcătuiesc pentru că nu au peste ei povăţuitor şi veghetor apoi pentru împlinirea poveţelor, căci zadarnică este povaţa şi povăţuitorul dacă el nu veghează mereu apoi pentru ca să se facă faptă mereu povaţa cea pentru viaţă peste cei povăţuiţi, iar voi dacă aveţi, căderi la Domnul, fiilor, şi mulţumiţi-I cu suspin fericit în glas şi în inimă, cu suflet mult mulţumiţi Domnului pentru aşa daruri peste voi mereu, căci vai vouă dacă primiţi mereu din cer şi n-ar fi să ascultaţi de cuvântul care vă poartă de mânuţă ca să nu muriţi, că iată cât de urât mor cei care n-au peste ei paznic din partea lui Dumnezeu ca să nu se lase spre moarte omul şi spre şoapta diavolului, care l-a înşelat pe om în rai, de l-a făcut să piardă el fericirea şi ziua lui de mâine în rai.

O, fii şi fiice, apropiaţi-vă acum de peste tot lângă cuvântul sărbătorii de azi, că voiesc să vă botez în duhul luminii şi să vă aşez întru el apoi. Eu sunt lumina voastră atât cât sunt între voi cuvânt. Ioan, naşul Meu de botez, Îmi este martor din cer şi stă la gura Mea şi ia cu nesaţ

grăirea Mea în mijlocul proorocilor, şi vă acoperă pe voi darul lui Ioan, darul cel din Dumnezeu peste el.

O, fiilor, o, fiilor, iată ce-a păţit omul în rai! A ascultat de şoapta diavolului şi s-a pus apoi pe lucru şi s-a ascuns apoi de lumină ca să nu-l vadă ea. S-a ascuns omul de Dumnezeu, dar i-am ieşit în cale Eu numaidecât şi i-am cerut răspuns, iar el Mi-a spus ce-a făcut şi Mi-a spus că s-a ascuns între el şi femeia sa, între ei şi diavolul ca să nu spună ceea ce Eu l-am întrebat ca să-Mi spună, şi ca să nu rămână la întuneric fapta lui, şi ca să dau cumva să repar ce mai putea fi reparat din ceea ce omul a stricat. I-am spus omului să-i fac altă femeie dacă ea a căzut spre ascundere prin diavolul invidiei asupra lui Dumnezeu, prin îngerul care a căzut din dregătoria lui de lângă Dumnezeu din pricina trufiei omului făcut de Dumnezeu, care apoi s-a văzut mare peste toate, singur mare, şi s-a dorit el deasupra scaunului lui Dumnezeu cu gândul său, şi, dând îngerii să-l slujească, s-au prăbuşit din cer, şi li s-a făcut oprire prin glas de arhanghel celorlalţi îngeri, şi au rămas îngerii ceilalţi la locurile slujirii lor aşa cum i-a pus Dumnezeu pe ei, şi de atunci îngerul cel căzut şi ceata lui îi învaţă pe oameni să se ascundă de Dumnezeu, şi unii de alţii să se ascundă apoi.

Vă învăţ pe voi, cei de la sfârşit de timp, şi vin pe pământ la voi şi vă învăţ cereşte. O, nu căutaţi să vă îndeletniciţi să aveţi ascunderi unii faţă de alţii şi să vă pitiţi cu ele apoi, iar dacă aveţi, părăsiţi lucrarea lor, fiilor, părăsiţi-o azi, ca să nu vă doară şi să plângeţi mâine, şi ca să nu Mă doară pe Mine de la voi şi pentru voi, când diavolul cel căzut din lumină va descoperi întunericul vostru cel pentru ascunderi, căci el vă învaţă, şi tot el vă descoperă apoi, şi aşa îşi bate el joc de om după ce s-a prăbuşit din cer din pricina dorinţei de mărire a omului zidit de Dumnezeu la începutul cel sfânt al facerii omului.

O, măi fiilor, căutaţi să fiţi mulţumiţi aşa cum sunteţi, atât cât sunteţi, cu cât aveţi şi puteţi, şi nu căutaţi după dorinţe care să vă împingă să faceţi pentru ele ascunderi, căci Eu, Domnul, numai în lumină lucrez, iar diavolul îi şopteşte inimii omului să aibă dorinţe şi să lucreze pentru ele la întuneric, departe de ochii şi de slujirea celorlalţi, căci pentru cele ce nu trebuiesc lucrate îi este ruşine omului să le scoată la lumină când le lucrează, iar cei ce lucrează aşa, sunt nefireşti, şi se vede bine şi mereu acest nefiresc al lor şi se vede mult, dar cei care au pe Duhul în ei văd pe cele lucrate în ascuns de cel ce se ascunde cu ele, şi poartă durere şi rabdă cel ce are pe Duhul, şi plânge acesta lângă cel ascuns, plânge tainic, şi nu are cum să-l ajute pe cel ascuns, care trebuie să se prefacă, bietul de el. Iată, aşa au fost

cei ce M-au răstignit. S-au prefăcut că sunt cei drepţi ca să scape de Mine, căci Eu eram lumina şi nu puteau ei cu lumina, din pricina celor ascunse ale lor, unii faţă de alţii ascunse. O, aşa sunt oamenii unii faţă de alţii, şi e numai diavolul pe pământ între oameni pentru ascunsurile lor. Diavolul, care i-a şoptit Evei pe ascuns, învăţând-o să calce ascultarea de Dumnezeu, diavolul îi îndeamnă pe toţi oamenii să aibă ascunderi unii de alţii şi de Dumnezeu, căci dacă oamenii nu-L văd pe Domnul, ei cred că nici Domnul nu-i vede când lucrează ei cu ascunsul, şi iată, se pitesc copiii de părinţii lor, părinţii de copiii lor, fraţii de fraţii lor, soţul de soţia lui, şi soţia de soţul ei, se pitesc unii de alţii oamenii, unii în alţii se pitesc faţă de ceilalţi, unii de alţii se ascund.

Vin pe pământ, vin Eu pe pământ să-Mi fac un popor creştin, un popor aparte şi să-l învăţ aparte, să-l învăţ să iubească lumina şi s-o lucreze pe ea zi şi noapte la lumină, şi să-i lucreze şi ea pe ei, ca nu cumva să nu găsească Domnul credinţă pe pământ la arătarea Sa cea cu slavă mare şi cu lumină fără de margini, iar cei credincioşi dacă nu iubesc lumina întru toate între ei şi ei, între ei şi Mine, are atunci rost mare întrebarea pe care am pus-o Eu pentru venirea Mea între cei credincioşi, căci am spus: *«Când va veni Domnul va mai găsi credinţă pe pământ?»*.

O, poporul Meu de peste tot, înfricoşează-te şi alege-te numai cu lumina, fiule hrănit cu lumina vieţii. Nu te zgârci să laşi de la tine hrana cea care-ţi întunecă mintea ca să te ascunzi cu tine însuţi, ci îndeletniceşte-te cu dragostea de Dumnezeu, cu care nu trebuie să te piteşti, şi trebuie să străluceşti prin ea peste tot, împărţind din ea peste tot, căci ea intră peste tot ca şi lumina, care le învederează pe toate şi le scoate ca să fie ştiute şi văzute, căci dragostea este plină de daruri cereşti, fiilor.

Şi dacă v-am învăţat această mare învăţătură a luminii şi a vieţii prin lumină, vă învăţ încă, fiilor, vă învăţ lucrarea rugăciunii neîncetate, ca să fiţi voi mereu cei buni, căci cei ce se roagă neîncetat nu pot fi răi, nu pot fi neascultători. O, învăţaţi rugăciunile pe de rost, Eu aşa am povăţuit acest popor, şi de la începutul Meu cu el l-am învăţat aşa, iar dacă el M-ar fi ascultat şi dacă ar fi ascultat şi de trâmbiţa Mea din mijlocul lui, era numai cer pe pământ acum, şi nu mai era întunericul care este acum peste tot pe pământ.

O, învăţaţi să vă rugaţi neîncetat, fiilor, ca să puteţi să vă faceţi la vremea lor rugăciunile, chiar dacă aveţi atunci de lucru cu grabă, căci treburile care dau deoparte rugăciunile şi vremea lor, acestea se fac potrivnice lui Dumnezeu în voi, iar dacă vreţi să iubiţi cum se cuvine, faceţi rugăciunile lucrând, dar trăindu-le pe ele şi ştiindu-le, sau zidindu-le atunci, în vreme de greutăţi şi de lucru mult, cât este el de făcut, ca mereu şi tot mereu, neîncetat să-L lăudaţi pe Domnul, măi fiilor. O, fiţi mai harnici pentru cele ce sunt de lucrat, dar toţi să fiţi mai harnici şi toţi odată, ca nu cumva să rămână multe nepuse în ordine din pricina negrijii de ele şi a neunirii voastre pentru toate câte sunt de ordonat mereu şi peste tot.

O, fiţi cu tragere de inimă şi cu rugăciune mereu. O, mereu, mereu Mă uit la voi. Nu fiţi nepăsători niciunul faţă de lucrările Mele cu voi, faţă de toate, fiilor. Nu aşteptaţi să fiţi strigaţi, să fiţi rugaţi, să fiţi aşteptaţi. Nu trageţi să treacă timpul zilei fără să-l folosiţi din plin de dimineaţa şi până seara, cu rugăciunea împletit, fiilor, ca să vă fie uşoară viaţa şi munca, că tot pe voi rămân cele nefăcute, că n-am pe alţii, n-am argaţi pentru voi, dar să nu cârtiţi, să nu vă scuturaţi de datorii, căci daruri multe trebuie să aveţi, şi să lucraţi cu ele înaintea Mea nu o zi-două, ci mereu, fiilor, mereu ca şi Mine, căci Eu mereu lucrez.

O, căutaţi să nu vorbiţi urât unii peste alţii. O, căutaţi să nu vă judecaţi faţă în faţă, să nu puneţi vina unii pe alţii, căci dacă faceţi aşa sunteţi între cei trufaşi, fiilor. Ştergeţi-vă vina prin mărturisirea ei, ca să fiţi fără de vină înaintea Mea şi înaintea diavolului, fiilor. El când vă ştie cu vină la Mine, vine şi-Mi face sâc, cum că sunteţi de partea lui cu faptele, iar Eu plâng atunci, şi vin şi Mă rog de voi să vă alegeţi de partea Mea, şi să vadă diavolul aceasta.

O, fiţi ascultători la ceea ce vă spun Eu,

fiilor. Voi dacă aţi venit şi v-aţi dat Domnului, sunteţi apoi din Dumnezeu, nu mai sunteţi din lumea aceasta sau din neamul din care v-aţi tras ca să veniţi să fiţi ai Mei apoi. O, nu staţi rupţi în două, nu staţi împărţiţi lângă Mine, ci staţi pe de-a-ntregul ai Mei şi numai ai Mei. Altminteri vă faceţi vouă rău prin neîntregirea voastră lângă Mine şi vine diavolul şi vă desparte de Mine, sau le faceţi rău celor din care v-aţi desprins ca să veniţi să fiţi ai Mei.

Fiilor, fiilor, pe calea creştinismului nu mai are pe nimeni creştinul, decât pe Domnul şi pe fraţii Domnului. Pe calea aceasta sfântă se stă numai ca Dumnezeu, şi Mă doare de la unii din voi că nu puteţi să staţi cuminţi, că n-aţi înţeles ce înseamnă pentru om naşterea cea de sus, şi că nu mai este din lumea aceasta cu obârşia lui cel ce se lasă născut de sus. V-am îndemnat mereu să treceţi din trup în duh, dar voi trebuie să înţelegeţi creştineşte şi cereşte, că iată, Mă doare că este deosebire între cel ce are nume de creştin şi cel ce are fapta şi viaţa de creştin. E deosebire între creştin şi ucenic, fiilor, iar dacă cel ce vine să se nască de sus nu se face ucenic apoi, el face ca Petru care dădea să-şi aibă grijă de ai săi după trup. O, dacă nu poţi ca Domnul, rămâi în lume cu nume de creştin, şi mai mult nu, căci cu Mine merg ucenicii, nu cei nedezlipiţi de trupul lumii, şi iată, e de învăţat această ascultare ucenicească a celor ce se nasc din Dumnezeu. Am avut familii de creştini care şi-au dat la mănăstire fiii sau fiicele şi se duceau la ei părinţii, şi n-a mai rămas nici unul din aceştia cu Mine după ce s-au dus spre viaţă mănăstirească. O, nu aşa este cu ordinea cea de sus pentru cel ce vine să fie ucenicul Meu. Acest popor trebuie să fie deosebit de orice fel de călcare a orânduielilor sfinte pentru cei ce se nasc de sus, că iată câtă suferinţă Mi-au făcut mereu cei ce n-au voit să se nască de-a binelea, şi născuţi de sus să rămână ei apoi, să rămână numai ai Mei, ucenici ai Mei cu lucru peste ei, şi nu fără de lucru sfânt ucenici.

Şi iată-l pe ucenicul Meu, pe Ioan, Botezătorul Meu, cum vă grăieşte el vouă în ziua lui de serbare, iar voi să învăţaţi de la el, căci el Îmi este ucenic, fiilor. Amin.

— *O, Doamne, Mieluţ ascultător al Tatălui şi al nostru, al celor ce suntem ai Tăi pe pământ şi în cer! O, Doamne, Învăţătorul meu, priveliştea sfinţilor ai spus Tu s-o aibă în chipul şi în asemănarea lor cei ce vin să se boteze cu Duhul Sfânt prin cuvântul Tău de naştere din nou a omului, Doamne Învăţător. Mare este lucrarea celor ce trebuie să se asemene Ţie şi sfinţilor Tăi. Mult şi mereu trebuie să lucreze ei la priveliştea lor înaintea cerului şi înaintea oamenilor şi unii înaintea altora, Doamne. Frumos îi mai învaţă pe fiii şi pe fiicele poporului Tău cei care Îţi stau porţi de intrare a Ta în mijlocul fiilor Ierusalimului nou, poporul Tău cel de azi, hrănit de Tine cu cuvântul, Doamne Învăţător. Privirea şi grăirea dintre ei, mişcarea trupului şi a duhului lor, ascultarea şi dăruirea lor, cu acestea sunt mereu povăţuiţi cei ce au venit spre naşterea lor cea de sus, aici, lângă izvorul cuvântului Tău, de unde vin mulţi şi Te iau cuvânt şi învaţă din el spre naşterea lor din Dumnezeu.*

O, ce frumos, ce bine este să fim aici şi să facem casă aici şi să avem casă cu ei, aici, Doamne Învăţător! N-avem unde să ne mai aciuăm pe pământ. Nu ne-a mai lăsat omul parte lângă el. Să fim aici e bine. Să lucrăm mult aici şi să fim aici, Doamne. O, atât de întreg, atât de măreţ ai grăit azi, în ziua mea de serbare, peste fiii şi fiicele poporului de peste tot ai cuvântului Tău. Toţi să se scoale bine şi să se măsoare bine cu toată povaţa Ta cea de azi, şi să-şi îndrepte viaţa cei ce nu şi-au îndreptat-o încă. Toate cuvintele Tale să se audă peste tot, căci sunt ele spre viaţa oamenilor, nu numai spre viaţa fiilor lui Dumnezeu, iar fiii lui Dumnezeu sunt cei ce fac voia lui Dumnezeu ieşind din lumea aceasta şi stând cu Tine, numai cu Tine, numai în Tine, Doamne. Eu sunt ucenic, aşa m-ai numit, căci aşa m-ai învăţat să fiu, şi sunt pentru că Te-am ascultat mai presus de fire, şi tot aşa Te-am şi urmat, şi tot aşa Te-am şi iubit. Să nu spună nimeni că eu am fost Ioan Botezătorul şi unul am fost şi că nu pot oamenii să fie ca mine. O, e făţărnicie în cei ce dau să spună aşa. Când spune Domnul e una, iar când spune omul nu e tot la fel, ci e bi-

ne să nu spună omul, şi e bine să fie omul ca Dumnezeu, asemenea lui Dumnezeu şi sfinţilor Lui, aşa cum Tu ai spus peste cei ce-Ţi văd lucrarea şi-Ţi ştiu slava, Doamne, căci ai spus despre ei: «Vor fi asemenea Lui şi Îl vor vedea cum este».

O, Te doare de cei ce aştepţi zadarnic lângă ei şi nu mai poţi să-i vindeci pe ei. O, cum să nu Te doară de cei ce nu stau frumos în trupul Tău cel sfânt? O, cum să nu Te doară de la ei şi de ei, de cei ascunşi de lucrarea luminii, Doamne? Se vede în cuvântul Tău rana Ta, şi nu se îndură de Tine ca să nu-Ţi mai facă rană cei nedesăvârşiţi pentru ascultare, Doamne. Îi rog pe toţi cei care s-au adus să fie lângă Tine, îi rog să-i doară de Tine şi să-Ţi vindece durerile şi ranele, şi să-şi vindece ei greşalele cu care Te umilesc pe Tine atât de mult, atât de mult, Doamne Învăţător. O, cât de mult ar fi să caute cei ce au căzut în mari greşeli, să se despartă de ele acum, să le dea de la ei, căci Te ţin pe Tine umilit, Doamne. Tu eşti Mieluţul Cel milos, Cel blând, Cel ce suferi fără să pedepseşti, dar omul se pedepseşte singur, că îşi strânge pedeapsă multă şi nu se teme nici până în ziua când ea îl va prinde sub ea.

O ai grijă de poporul cuvântului Tău, Doamne, Învăţătorul meu! Învaţă-l pe el vindecarea lui şi a Ta. Amin.

— Cu răbdare mare Mă port, o, ucenicule botezător. Naşterea cea de sus o lucrez mereu peste cei ce se lasă sub ea. Pentru naşterea de sus a omului am venit, şi plâng în cuvânt după om, şi pe urma lui Mă port şi suspin.

Să Mă auzi, măi poporul Meu! Să Mă auziţi, peste tot strig şi peste toţi, şi să vă fie milă de Mine şi de voi şi să vă îndreptaţi cu chip sfânt statul vostru în Mine, căci Eu, Domnul, trebuie să am popor sfânt. Cel ce nu voieşte să fie sfânt, acela pleacă de lângă Mine, dar cel ce voieşte cu Mine, pe acela Eu îl ajut şi îl ţin de mânuţă şi îl port, iar el să Mă iubească şi să Mă asculte desăvârşit ca un ucenic credincios şi să Mă bucure cu lucrarea lui lângă Mine, ca şi Eu să-l bucur pe el cu lucrarea Mea peste el.

Acum îţi dau urarea Mea: Pace ţie, poporul Meu! Sunt Domnul Învăţătorul, iar tu să fii ucenic şi să pui peste tine învăţătura Mea, învăţătura lui Dumnezeu, o, popor al cuvântului Meu cel de azi, cel de la venirea Mea de azi pe pământ cuvânt.

O, cine mai are pe pământ ceea ce aveţi voi, fiilor? O, pace vouă! Pace vouă, pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu din anii mai vechi

Copiii Mei, să nu vi se pară grea vremea. Porniţi o viaţă desăvârşită şi veţi vedea că atunci vi se va părea că sunteţi într-un rai fericit. Nu pierdeţi rugăciunea prin munca pământească. Nu pierdeţi rugăciunea, prin somn. Mergând la apă rosteşte-ţi rugăciunea ta. Mergând prin casă să faci rugăciune, că de aceea am spus să învăţaţi rugăciunile pe dinafară; că dacă lupul îl vei întâlni, rugăciunea îl va nimici. Rugăciunea ta, creştine, va face toate lucrurile în calea ta să fie numai în plin şi fără piedici.

25 iulie/7 august 1978

Cine iubeşte pe tată şi pe mamă mai mult ca pe Dumnezeu nu e vrednic de Dumnezeu. Cine iubeşte pe copilul său mai mult ca pe Dumnezeu nu e vrednic de Dumnezeu. Deosebeşte-te şi de tată şi de mamă şi de copilul tău şi ia drumul spre Dumnezeu şi strigă şi pentru cei din jurul tău. Dacă a coborât Dumnezeu cu pregătirea Sa, şi tot nu ascultă nimeni de cuvântul Său, vine timpul să blesteme pe tată, pe mamă şi ţâţa pe care a supt-o.

31 august/13 septembrie 1987

Ilustraţiile revistei: lucrări de grafică, tapiserie, pictură şi sculptură ale Atelierului de creaţie creştin-ortodoxă „Noul Ierusalim“ - Pucioasa

se distribuie gratuit